

ММ i СВІТ

WE AND THE WORLD

УКРАЇНСЬКИЙ
МАГАЗИН

Nous
et le monde

Revue Ukrainienne
diasporiana.org.ua

Editor:

M. Kolankiwsky
278 Bathurst St.,
Toronto, Ont.,
Canada

25 c.

Р. 7

КВІТЕНЬ — APRIL

1956

Редактор і видавець: Микола Колянківський

Адреса для редакційної й адміністративної кореспонденції (вплата грошей): M. Kolankiwszy, 278 Bathurst St., Toronto, Ont., Canada

З М І С Т :

Два доляри
Наші писанки
Христос і Азія
Маляр Бернар Бюффе
Федерація з тисячі островів
Збірка п-ва Кочанів
Дав очі, щоб бачили діти
Страдецька гора
У погоні за ураном
На фермі зміїв
Переліт птахів
Що тобі говорять зорі?
Пів століття моди
Сторінки філателіста
Сторінки спортсвця
Шахи, загадки

РЕДАКЦІЙНІ ВІДДІЛИ:

В Європі: — Євген Деслав,
Париж, Франція
В Америці: Петро Павлович,
Нью-Йорк, США

ПРЕДСТАВНИЦТВА

AUSTRALIA: Fokshan Library and
Book Supply, 1 Barwon St., Glen-
roy, W. 9, Vic.

BELGIQUE: Ilnat Stachij, Esneux
en Liege

BRAZIL: Mrs. I. Lisynetskyj, Cx.
Postal 422, Ponta Grossa, Parana

ENGLAND: S. W. Shewchuk, 79
Kensington Park Rd., London,
W 11

FRANCE: Kolankiwszy Mykola, 186
Bld. St. Germain, Paris VI, c. c.
876771

GERMANY: Fr. Emilie Gudz, (13a)
Zirndorf, Nbg. Schuetzenstr. 4/11

ФОТО НА ОБКЛАДИНЦІ: Пречиста з тілом свого Сина посеред руїн храму (фрагмент з останньої світової війни, зворушливий символ горя мільйонів Матерів).

* * *

Річна передплата: для Англії й Австралії — 1 фунт, для Бельгії — 100 ф. фр., для Франції — 1000 фр., для Німеччини — 10 ДМ., для Аргентини й Півд. Америки — 40 арг. пезів, для Півн. Америки, Канади і всіх інших держав — 3 ам. доляри. Цяна одного числа: 25 центів.

Ціна 1 стор. оголошень: 60 дол., пів стор. — 30 дол., чверть стор. — 15 дол., найменше оголошення фірм — 5 дол.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Зосим Дончук

ДВА ДОЛЯРИ

Свіжий ранок дихнув весною через відхилене вікно. Маринка прокинулася. Легко накинута на плечі пенюар і розніжено потяглася перед дзеркалом, високо кинувши над головою білими, з голубими жилками, руками. Замилувано глянула на відбитку у склі спокусливих чарів дівочої краси, замріялась.

— Хто? Хто голубитиме і пригортатиме? — майнула думка і сором спелахнув на сбличчі. Серце дивно і загадково тьохнуло. Хутко загорнула пенюар, струснула коротко підстриженими каштановими кучерями і побігла у ванну.

Сьогодні сімнадцятий мінає, придуть дівчата, подруги з школи з привітанням. Треба поспішати...

Дівчата прийшли гуртом. Зібрались на вулиці, увірвались гамірно в хату, сполохавши мрійливу тишу юним сміхом, дзвінками голосами. Вітали іменинницю, крутились по кімнаті, обдаровува-

ли її гостинцями, складали дарунки на урочисто застеленим столі. Кожна щось принесла, тільки Катя, струнка, з небесною блакиттю в очах, стояла засоромлена. Її зустріли на вулиці, і не давши опам'ятатися, затигли до хати. Вона не встигла забігти в крамницю.

Маринка принесла пляшку. Налила всім. Дівчата підняли манюсенські чарки. Червоне вино солодкими крапельками хлюпалось в невмілих дівочих руках.

— Маринко! — звернулася Оля. — У вісімнадцятому бажаю тобі закінчити школу з відзнакою... — промовила і не знаходила більше слів, розгубилася. Дівчата зосередили на ній свої погляди, чекали. І що його ще сказати приємного? — думала Оля.

— Та ще бажаю вийти заміж, — скоромовно вигукнула і засміялась.

— Bravo, гарно! — радісно зацокотили голоси. Заплескали долоньми.

— За чорнявого! — котрась гукнула.

— І кучерявого! — інша додала.

Оля, порожевела від вдалого привітання, підбігла до Маринки і прип'яла їй до грудей свіжу троянду.

— А я бажаю щастя, — соромливо привітала Катя. — Коли я злізала в Америці з пароплава, мене обдарували дводолярним банкнотом. Кажали, що він зачарований. Я носила біля себе ці гроші аж досьгодні. Тепер, не маючи іншого дарунка, прошу прийняти від мене, Маринко, цих два доляри, — і Катя подала Маринці банкнот.

— Дякую вам усім, дівчатка, а тобі, Катрусю, зокрема. Ти для мене непошкодувала розлучитись з приреченим тобі щастям. Щиро дякую, — зворушливо відповіла Маринка.

— А щоб щастя не заблудило, я ці гроші підпишу, — жартівливо додала Маринка і написала дрібненько в куточку на двох долярах свою адресу.

— Маринко, ти мусиш знати, що щастя не спить, не сидить і не стоїть на місці. Щастя, як ті мрії, мереживом кругом кружляє, ходить, літає, когось шукає, деє, може, тужливо виглядає. Ма-

буть за тобою, — глузувала Оля.

— За ним треба ходити, бігати, доганяти, ловити... — продовжувала далі Маруся.

— Як зайця за хвіст, — не вгамовувалась Оля.

— Ні, як зозулю в гаю, — підкинула Катя.

— Почекайте, дівчата, щоб щастя не забарилось, то давайте зараз цих два доляри пошлемо на розшуки, — запропонувала Маруся.

— Ходім в кіно і купимо за них квитки, — вставила Оля.

— Розумну пропозицію приємно слухати, — з набраною поважністю показала Надя, що слухала мовчки жарти дівчат.

— Ходімо, ходімо, заглянемо до річки, пройдемо через парк — вирвалось кілька голосів.

Галасливою юрбою викотились на вулицю.

Весна назустріч несла пахощі, а сонце оздоблювало теплом. Було легко і радісно. Ліворуч річка, наче дзеркало. На річці хлопці у човнах, кивають головами, щось кричать і регочуться...

Дівчата з погордою завернули в парк. Широка алея білих акацій забивала ароматом дух і бігла тинистим парком, стрілою вилітала на

широку площу, оточену барвистими рекламами крамниць. Кіно горіло каскадою барв, міняло світло, закликало. Через віконце подали два доллари, дістали квитки.

Кіно — це другий, новий світ, про який і не підозріваш. Душа непомітно відривається, переноситься на екран. Пливе разом з артистами, переживає з ними радощі, ділить тугу, обурюється і закохується.

Маринка вп'ялася поглядом в закоханих на екрані, то посміхалася, то хмурила тоненькі брови, то тиснула плащика до тривожного серця. Остро переживала порици душі. Під вражінням баченого, вона дозрівала, дорівнювала себе до старших, хотіла робити те, що роблять дорослі.

Із жалем на швидке закінчення картини, дівчата, разом з безладною публікою, вигорнулися через навстіж відчинені двері на залиту міським гомоном вулицю. Ще раз гуртом пройшлися в парк. Пізно ввечері розійшлися.

У той день Маринка відчула себе дорослою, щось у неї перемінилося. Вісімнадцятий...

Минуло літо. Шкільну перерву відпочивала і прина-

гідно використовувала в готуванні до коледжу. Тужливо брала лекції музики. Подруги казали, що похорошילה. Ніжним рум'янцем вкрилось загоріле обличчя. Рухи її споважніли, увірвався безпричинний сміх. Полюбила задумливу самотність. Часто виходила в парк і в затінку пахучо-кучер'явих лип просиджувала з книжкою цілими годинами, мрійливо вдивляючись в сіру порожнечу піщаних доріжок, в байдужних до її смутку дітей. З невимовно тужливим завмиранням милувалась парами воркітливих голубів, що визбиравали на доріжці насіннячко. Вона таємниче посміхалась і зітхала. Придивлялась, як голуб, ворухнувши крилом, кружляв навколо голубки і замилювано дріботів лапками. Тоді щось радісно ворушилось в її грудях і співало пісню.

Одного разу, повернувшись додому, Маринка застала листа. Загадковий почерк, невідома адреса. З якимсь незрозумілим хвилюванням, зацікавлено розірвала коверту і витягла маленький аркуш паперу.

— Невідома Пані! — впало в очі, — Два доллари з Вашою адресою знайшлися в моїх руках. Не хочу бути

боржником, посилаю відповідь. Я один з тих молодих лицарів, що шукають пригод, поезії в житті, радощів у буднях і розвівають тугу. Хто ви? Пишіть. Радо відповідатиму.

Покірний Ваш Гарі.

— Чудак, — вирвалося у неї мимоволі і посмішка ковзнула по обличчі. — Справжня романтика, — подумала і ще раз прочитала лист. Дивні почування опанували нею. З якимсь дитячим захопленням взяла лист паперу і дбайливим почерком написала жартівливу відповідь.

Пане Гарі, Гарі, Гарі!!!

Юна як рань, розцвіла

фіялка весною,

Моїх сердечних бажань,

не можу ділити з тобою.

Капає дощик, дриботить

Мріє про осінь підпенька,

Тебе пригода кортить

Здалася б розумуменька.

Марі.

Підписала коверту і кинула в поштову скриньку. Зацікавлено чекала з Флоріди відповіді. Чомусь була певна, що відповідь буде.

Четвертого дня нею опанувала малянхолія. Листоноша, привітавшись, пройшов і нічого не приніс. Дівочий гонор заломився на перенісці

складкою. Ображено чекала до завтра.

Але листа не було.

— Все це пустотливе фліртування, нерозумні дитячі вигадки, — потішила себе і почала забувати. Знову нудилася у парку.

Та раптом лист прийшов. Через тиждень листоноша подав знайому рожеву коверту з прямим чітким почерком. З радощів два рази обернулася в кімнаті на одній нозі.

Лист був довгий, зворушливий і ніжний. Друкований на добірному папері.

Гарі вибачався за спізнення, був відсутній. Повернувшись, негайно відповідає. Лист від невідомої Марі на нього зробив приємне враження. З такою цікавою паночкою варто листуватися. Натякає на бажану зустріч.

Маринка читала, серце калатало, а сміх душила в грудях. Потім підійшла до дзеркала, кокетливо підбила губи, легенько підвела губи. Цікавилась, яку це він посилає чоколаду. Просить її не відмовитися від дарунка.

— Очі чорні, очі ясні, очі милі і прекрасні, — наспівувала вона і шукала гарного паперу, вибрала ручку з найкращим пером.

Написаного листа зараз же кинула в поштову скриньку, а сама веселенька побігла в парк. Не хотілося тепер сидіти на постійній лавці під липою. Ходила доріжками, переходила травниками, втрутилась до дітей, що забавлялись. Кидала їм м'яча і всі разом реготалися.

Тепер вона знайшла ціль життя. З нетерпінням чекала. Четвертого дня регулярно отримувала відповідь, відписувала і берегла свою таємницю від подруг, — соромилась. Не знала ще, чим воно може скінчитися. Та вже як отримала чудову, у вигляді червоного туза коробку чоколяди, перев'язану червоною шовковою стрічкою, — не витримала. Побігла до Каті і почастувала її запашними чоколядними, у вигляді різних квітів, смачними цукерками. Все їй оповіла від початку до кінця. Бо ця вся подія виникла завдяки щасливим двом долярам, що подарувала їй Катя.

Катя, роком молодша блондинка, уважно слухала і здивовано дивилася на коробку з чоколядою. Нічого Маринці не відповіла, затаївши свої недовірливі думки.

— Дивна ти якась зроби-
лась, Маринко. Ти приділяєш

поважну увагу цим смішним вибрикам якогось повелєся?

Маринка засоромилась. Вона на рік старша, а так необачно повелась з листуванням і змушена тепер вислуховувати прикрі Катині завваги.

— Та ні, Катрусь, це я так, просто з нудьги, жартую.

— Ну, якщо так, то нічого, бо я певна, що це якийсь шибеник хоче поглумитися. А втім, давай і ми з нього поглумимось. Пишім листа!

Писали разом, видумували, реготалися, додавали, знову виправляли, складаючи двозначні загадково-інтригуючі фрази, переписували начисто, і нарешті закінчили. Маринка підписала сама. Післали.

За цього півроку Катя теж змінилася. До її, не властивої молоді, поважності, долучився сонячний загар, і вона піросла. Біле обличчя набрало кольору зрілої морелі, а несподівані лінії грудей гостро позначились під тоненькою суконкою. Поводилась вона тепер сміливо, може навіть задикувати, жести рук були певні, хоч і еластичні. До Маринчиного листування ставилась зневажливо, але не показувала цього, щоб не ображати подругу. Листи завжди читали

разом і разом складали відповідь.

Але чим далі вели листування, тим більше захоплювалася Катя і своє призириле ставлення непомітно змінила на ревності. Розумні і теплі листи Гарі приваблювали і набирали поважності, і на дівчат діяли інтригуюче.

Ще раз отримала Маринка коробку чоколяди, а згодом в листі фотографію. Це була така несподіванка, що вона розгубилась. Зачаровано дивилася на гарного юнака з розумними очима. Поважна його фігура більш свідчила за вихованість, як за простацтво. Саме зайшла Катя.

Легкою серною скочила Маринка назустріч, ніжно обняла і поцілувала. Катя розгублено стояла.

— Що з тобою, почекай, отримала листа?

— Катрусю, подивись, — і показала фото.

Обидві вп'ялися очима. Катя, вражена, підсвідомо взяла фото і вглядалась в юнака.

— Гарний, — стримано сказала і передала фотографію Маринці. В її душі проплили постаті хлопців що з ними вчилася, але всі вони недопорівняння. В цьому було

щось маєстатичне, привабливе, сміливо чаруюче.

— Так собі, нічого, як богато інших, — злукавила Катя.

— А все ж таки цікавий, — не здавалася Маринка.

— А що він пише? — ховаючи зацікавленість, спокійно запитала Катя.

— Ось лист, читай.

Катя читала. Смакувала розсудливим змістом листа. А коли дочитала, де він просить в Маринки фотографію, запитала:

— І ти пошлеш свою?

— Я не знаю, як ти порадиш?

— Думаю, що не треба, дивись ще знеславить. Комусь знайомому покаже і виставить на посміх.

Маринка погодилась. Хай його покортить. Сьогодні відповіді не писали, рішили почекати. Катя пішла додому, а Маринка вже шкодувала, що встаємничила подругу про своє листування. Їй хотілось післати фотографію. На світліні вона була значно краща, як в натурі. Хай би він і нею так милувався, як вона ним. Та тепер без Каті цього не можна зробити. Листування було спільне.

Але в серце закрався страх. Страх втратити щастя. Вона відчувала, що лю-

бить цього юнака. Положли-во прислухалась до свого почуття. Щось дивне діялось з нею.

Другого дня отримала листа з повідомленням, що він приїде в неділю. Маринка й Катя заметушилились. Як його зустрінути. Почались клопотливі, спішні приготування. Поновили завивку волосся. Купили суконки, Маринка — коричневу, до каштанових кучерів, Катя — голубу, до русявих. Блакитні очі в такій суконці набирали синього кольору, як польові

волошки. Катя знала, що це їй личить. Була свідомо, що суперничати з нею тяжко.

Катя наполягала зустрінути його разом. Але Маринка рішучо запротестувала. Тоді він догадається, що вона зрадила його листування. Невідомо, коли він приїде. Вирішили, що Маринка, як прийде Гарі, виставить у вікні вазон. Це і буде умовним знаком. Тоді Катя завітає, немов би випадково і побачить юнака.

(Докінчення в наст. числі)

РОЗКОПКИ В ПЕРЕЯСЛАВ-ХМЕЛЬНИЦЬКОМУ

Протягом ряду років — з 1949 по 1954 — експедиція провела розкопки в Переяслав-Хмельницькому — одному з найстародавніших міст Київської Русі-України.

Татарсько-монгольські полчища, вдершись на Русь у XIII столітті, розорили місто і зруйнували його багату своєрідну архітектуру. Зрозуміти історичне значення міста в розвитку стародавньої культури вдалося тільки з допомогою археологічних розкопок. Експедиції вдалося повністю розкопати руїни стародавнього Переяславського храму XI століття, виявлені експедицією вперше ще в 1949 році.

Розкопки показали, що це була надзвичайно велична споруда, яка своїм багатством і внутрішньою пишністю не посту-

палась перед найрозкішнішими храмами Києва тодішньої епохи.

При розкопках зібрано численні зразки різноманітних будівельних матеріалів, які свідчать про високий рівень будівельної техніки стародавньої України.

Відкриті розкопками 1949-1954 рр. руїни стародавніх будівель XI-XII століть наочно свідчать не тільки про високу майстерність переяславських архітектів, але й про величезне значення, яке мав стародавній Переяслав у формуванні багатой культури стародавньої Русі-України.

Після завершення камеральної обробки всі матеріали, здобуті експедицією, будуть передані до Переяслав-Хмельницького історичного музею.

НАШІ ПИСАНКИ

В давнину писанчарство бують кисткою, а головкою звичайної шпильки, застромленої в патишок.

Лемківські й бойківські писанки, різьбленки і капанки були все лиш двокольорові.

Шкода що не маємо змоги видрукувати багатства красок гуцульських і "сокальських" писанок. Гуцульські мали по 5 і 6 красок, а "сокальські", роботи Ірини Білянської з Городолович, навіть по кільканадцять різних красок і відтінків.

Під кінець XIX і з початком XX століть звичай писати писанки в Україні став занепадати, але після першої й перед другою світовою війною, зокрема в Галичині, було помітне відродження і змагання піднести писанчарське мистецтво до найвищого рівня, нераз навіть із шкодою для традиції.

В Канаді й Америці українці, чи радше українки, продовжують цей гарний звичай писати писанки. З року на рік популярність писанок зростає і мабуть вже тепер у Канаді й Америці є більше писанчарок і писанок, як у Ріднім Краю. На жаль, поширені є лиш галицькі і буковинські взори, а взірці із Східньої України, Волині, Полісся і Холмщини майже не відомі.

В давнину писанчарство бують кисткою, а головкою звичайної шпильки, застромленої в патишок.

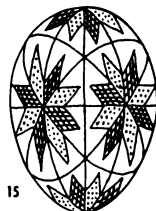
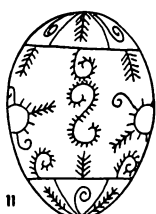
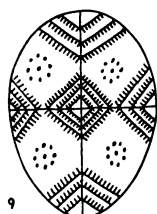
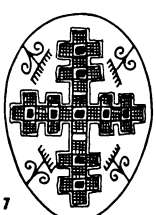
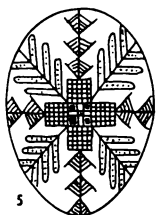
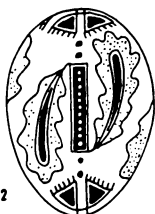
Лемківські й бойківські писанки, різьбленки і капанки були все лиш двокольорові.

Шкода що не маємо змоги видрукувати багатства красок гуцульських і "сокальських" писанок. Гуцульські мали по 5 і 6 красок, а "сокальські", роботи Ірини Білянської з Городолович, навіть по кільканадцять різних красок і відтінків.

Під кінець XIX і з початком XX століть звичай писати писанки в Україні став занепадати, але після першої й перед другою світовою війною, зокрема в Галичині, було помітне відродження і змагання піднести писанчарське мистецтво до найвищого рівня, нераз навіть із шкодою для традиції.

В Канаді й Америці українці, чи радше українки, продовжують цей гарний звичай писати писанки. З року на рік популярність писанок зростає і мабуть вже тепер у Канаді й Америці є більше писанчарок і писанок, як у Ріднім Краю. На жаль, поширені є лиш галицькі і буковинські взори, а взірці із Східньої України, Волині, Полісся і Холмщини майже не відомі.

Інтересні є лемківські, а подекуди й бойківські писанки. Усі взори на них є з вузьких, довгих клинків, укладених в розети, колоски, галузки, листки й інші форми. Їх писали не

Українські писанки: 1. "Косиці" (Полуття), 2. "Дубовий лист" (Поділля), 3. "Сакви" (Харківщина), 4. "Квітка" (Чернігівщина), 5. "Квігчастий хрест" і 6. "Повна рожа" (Вороніжчина), 7. "Березівський хрест" і 8. "Коникки" (Гуцульщина), 9 і 10 без назв (Полісся), 11 і 12 без назв (Холмщина), 13. "40 клинців", 14. "Сторчова рожа", 15. "6 руж", 16. "Вігрячки" (ці чотири останні писанки відомі по всій Україні).

Із східньо-українських писанок найкращі, мабуть, є писанки з околиць Вороніжа; їх можна би порівняти з гуцульськими. З великого багатства зорів і мотивів можна вибрати декілька, що були поширені по всій Україні. Такими є: "поперечна" і "сторчова рожа", "сорок клинців", "шість рож", "вітрячки", "сосонка", "грабельки" і "баранячі роги" чи "кучері", "безконечник" тощо. Про писанкові мотиви можна б сказати, що з них, як із букв слова, комбінуються тисячі різних узорів. Із "сосонок", "гребінців", "грабельок", "клинчиків", "качачих ший", "гусячих лапок", "заячих вух", "курячих лапок", "віконців", "волових очей", "листочків", "драбинок", "кроків", "пацьорочків", мозолісті руки наших селянок ви-комбінували малі архитвори на такім крихлиім матеріялі як шкаралупа яйця. Гуцульщина мала найбільше не лиш узорів, але й переказів і легенд про писанки. Ось декілька з них:

"Перші писанки писала Мати Божа. Як Ісус був маленький, то любив гратися писанками. Матінка Божа писала йому їх золотою кисткою. Як Христа взяли на муки, Мати Божа писала писанки напотемки, вночі. Писанки виходили дуже гарні, бо Мати Божа, як писала, то плакала, сльози їй котилися з очей, де слізка на писанку капнула, там зробилася цяточка, тому то писанчарки ставлять на писанках цяточки. Написала вона писанок і понесла Пилато-

лі, щоб не мучив Ісуса. Від Пилата довідалася, що Ісус уже розп'ятий. Мати Божа впала зомліла, а писанки розкотилися по всьому світі.

Друга легенда так пояснює постання писанок: "Як жида розп'яли Христа, то кров з його ран стікала на камінці під хрестом. З кожного камінчика постала крашанка. Мати Ісусова стояла під хрестом і плакала. На котру крашанку впала її сльоза, з тої зробилася писанка."

Відколи Христа розп'яли, відтоді найстарший злий дух — Пекун стоїть прикований у безвістях до скелі на дванадцятьох ланцюгах. З тих безвістей він посилає кожного року своїх слуг, щоб довідалися, чи люди на землі в згоді живуть, чи діти батька-матір шанують, чи брати й сестри любляться, чи сповідаються і чи писанки пишуть. Довідавшись, що так, Пекун плаче й хоче зірватися з ланцюгів, але ковалі приходять і заклепують ланци, щоб він їх не розірвав. Як Пекун зірветься з ланцюгів, тоді буде кінець світу.

Шкаралупі з писанок або свячених яєць не можна викидати динебудь, лиш у вогонь, у воду, часто їли свячені яйця із шкаралупою. Щоб не мати клопоту із шкаралупою, то ті яйця, що ними мають розговлятися на Великдень, святять обереблені.

Шкаралупу з писанок викидали в ріку, щоб вона плила з водою до Рахманів і так пові-

домляли їх, що вже прийшло свято Христового Воскресення. Рахмани жили в бісурменським краю і не знали коли Великдень. Вони святкували аж тоді, як побачили на воді шкаралупу з писанок. Рахманським Великоднем називали понеділок після Томиної неділі. Назва Рахмани належала мабуть тим християнам, що попали в турецьку неволю і справді могли не знати, коли Великдень. Саме слово виводиться з арабського "рахмані". Воно знаходиться в корані і значить — блаженні.

З усього українського народного мистецтва на американським континенті писанки є найбільш живучі. Писанчарство не лиш не занепадає, але навпаки — розвивається і здобуває популярність навіть між чужинцями. У великоднім часі

можна вже наші писанки побачити на телевізії, в магазинах і на виставових вікнах.

Писанкове назовництво ще не упорядковане. Часто одну й ту саму писанку називають різними людьми різними назвами, або також різні писанки — одною і тією самою назвою. Але це не шкодить красі писанок. Число писанчарок і писанчарів у Канаді й Америці росте з року на рік. Молодші вчать від старших, організуються курси писання писанок. Є декілька гарних збірок по музеях і в приватних руках.

Закінчуючи цю статейку, складаю щирю подяку проф. Д. Горняткєвичеві за те, що дозволив мені покористуватися його цінною збіркою писанок і літературою.

ЦЕ Є НІМЦІ!

21 лютого ц. р. німецький часопис "Зюддойтше Цайтунг", що виходить у Мюнхені, помістив статтю, в якій автор вжив прізвища сл. п. президента Української Народної Республіки Симона Петлюри, до якого редакція того часопису додала свою вьяснювальну примітку — "український ватажок банд" ("Банденгойптінг").

Повідомляючи про цю чергову обиду, український мюнхенський часопис інформує, що протиукраїнські випадки в цій газеті тривають уже 10 років.

БЛОЩИЦЯ ДОПОМАГАЄ РОЗПІЗНАТИ НЕДУГУ

Д-р Франц Пік з Віденського університету, що від чотирьох років веде досліди в Уругваї, впевняє, що рід блощиць "вінчука", дуже поширений в Півд. Америці, допомагає устійнити діагнозу недуги.

В організмі блощиці кристалізується кров людини і на ній можна розпізнати недуги, навіть такі як рак чи поліомієліт. Покищо досліди д-ра Піка є тільки в експериментальній стадії.

ХРИСТОС І АЗІЯ

Відомий маляр Микола Реріх дуже любив Азію, що в ній прожив велику частину свого життя і яку прекрасно вивчив підчас своїх багатьох мандрівок. Він був не тільки мистцем, але й тонким знавцем душі Азії, містицизму і філософії її народів.

Реріх спостеріг, що ім'я Христа втішається в Азії великою пошаною. В журналі "Inner Culture", Oct.-Nov. 1942, Los Angeles, він пише: "Кожний, хто щиро входить у дружні взаємини з азіятами різних національностей і заслужить на їхню любов і довіря, почує численні легенди про Христа, — Божого пророка, великого Сина Чоловічого, що вмів відчиняти серця людей. Велика література — каже Реріх — присвячена в Азії Іссі (Ісусові), написана не тільки християнами-несторіями, але також мхаммеданами й індусами. Довгі й гарні пісні співаються про Христа в Кашмірі й Туркестані, їх можна також почути в Бенгалії (Індія) і Тибеті.

У багатьох апокрифах оповідається про перебування Христа в Індії і Персії. Тибетськими вірять, що писання про Христа знаходяться поміж священними книгами в Сүбургані.

Чув Реріх легенди про Христа від "бакші" (співець) в сартських степах, чув і від принца Карашарського, що ними цікавився і їх залюбки збирав.

"Ще ніхто — пише Реріх — не відкрив джерела цих легенд, але, якщо вони вийшли з несторіанських апокрифів, то дуже повчально в наші часи переосвідчитися, з якою глибокою пошаною говориться в них про Христа."

Храм Христові в Пурі (Індія) став оживленим центром паломництва. Стоїть він у саді, в прекрасній місцевості поблизу Бенгальської затоки. Там кожного вечора читається псалми і Новий Завіт. Цікаве, що цей храм не належить до ніякого християнського віровизнання і постав з вільної ініціативи людей, які почитали Христа, але офіційно християнами не були.

Реріх зустрічав по багатьох азійських містах могили з хрестами, а також бачив хрести на старовинних ханських монетах.

Жан Герберт, автор поважної книги "Індуська духовність" (Париж, 1947), каже, що найбільшим християнським центром в Індії є Малябарське побережжя, де живе понад 800.000 християн.

Там звуть їх різно: несторіянами, сіро-халдейцями, назарянами або томасітами. Ці християни вірять, що Христову науку приніс до них сам апостол Тома. Вчені довгий час уважали це легендою, але новіші дослідники прийшли до висновку, що перебування св. Томи в Індії є дуже правдоподібне.

Томасіти з Малябару втішаються великою пошаною в Індії й посеред інших релігійних груп. Правда, вони розкололися на кілька сект, але не ворогують між собою, бо в Індії загалом панує дуже велика релігійна толерантність. Індія ніколи не знала релігійних війн і кожний може там шукати Бога шляхом, який вважає правильним.

Томасіти мають навіть свій університет у місті Тріхур.

На християнах нової доби зупинитися не будемо, всього є їх біля 6,000,000.

Зате згадаємо тут історію одного індуса, що вивчав християнство і став великим прихильником Христа, хоч на християнство не навернувся. Звали його Рам Могун Рой. Він народився в 1774 році і походив з вищої бенгальської аристократії. Вихований при дворі Великого Могола, де тоді ще панувала персидська мова, Рам Могун Рой володів, крім рідної і персидської мов, ще мовами: арабською, санскритською, старо-жидівською, грецькою, латинською і англійською. Будучи людиною багатою і впливовою, на вищих урядових пос-

тах, він бачив темноту широких мас. Переконалий монотеїст, Рам Могун Рой енергійно боровся проти всяких забобонів та іноді жорстоких традицій (спалювання жінок на костирі, разом з померлим чоловіком) і фальшивого розуміння Бога, яке наближалось до ідопоклонства.

Знаючи докладно старовинну філософію і клясичні твори індуської давнини, в яких є стільки перлин правдивої мудрости, він прийшов до висновку, що вивести свій народ з темноти можна тільки в співпраці з англійцями. Тому й увійшов з ними в дружні взаємини.

За життя цьому індійському патріотові пощастило зробити не багато, але овочі його діяльності виявилися щойно згодом.

Він був першим індійським аристократом, який зблизька вивчив християнство. В 1820 році він надрукував книгу: "Вчення Христа — це шлях до миру й щастя".

Але сам Рам Могун Рой християнином не став. До смерті він залишився монотеїстом і заснував товариство почитання Бога єдиного й невидимого.

Він помер підчас подорожування по Англії у Брістолі 27. 9. 1833 р. На його могилі написано: "Щиро й твердо вірив у єдиного Бога, присвятив своє життя з глибокою відданістю культіві Бога-Духа".

Духовними дітьми Рам Могун стали численні передові індійці. Одним із найбільших індійських мудреців і праведни-

ків вже новішої доби є Шрі Рамакрішна.

Він народився в 1836 році в родині збіднілих браманів в Бенгалі. Замолоду був священником одного храму біля Дакшінесвара. Жив аскетично, в пості і молитві Богу, що його безмежно любив. Любив Рамакрішна і Божий твір — природу, людей і всі звірята — корисні і шкідливі. Французький письменник Ромен Роллан, який написав "Життя Рамакрішни", каже, що цей індійський праведник був дуже схожий на св. Франціска з Асизі — по своїй вдачі, і фізично, і морально.

Вивчаючи великі релігії світу, Рамакрішна дійшов до висновку, що всі вони є шляхами до єдиного Бога, але кожний шлях є своєрідний і залежний від людей, що ним ідуть.

Раз в 1874 році його сусід індус Маллік, що мав садок біля храму, познайомив Рамакрішну з вченням Христа, прочитавши йому св. Письмо Нового Завіту. Це була перша зустріч Рамакрішни з християнством. Він захопився Христом і його наукою. Його серце було відтоді відкрите тільки для Христа і він жив тільки Ним. Вся його психологія перемилилася, він думав, відчував і любив як християнин і навіть перестав ходити до свого храму.

Рамакрішна розказав раз учням, що одного дня він роздумував про Христа в садочку біля храму. Нараз побачив перед собою людину поважного вигляду, з світлим обличчям і

чудовими очима. Здивований, не догадався спочатку, хто це. Незнайомий підійшов ближче і душа Рамакрішни наповнилася радістю, наче щось заспівало в ній: "Це Христос, який пролляв кров свого серця за людей і їхнє спасіння. Це Той, хто страждав в ім'я любови до них. Це Він, вічна єдність з Богом. Це Христос — втілена любов". Христос поцілував індійського праведника і він запав в екстаз, втративши почуття земського буття.

З того часу, хоч Рамакрішна і не став християнином, але він глибоко повірив в божественність Христову. Щодня, вранці і ввечері, він палив перед образом Христа сандалове дерево (дає дим і запах як ладан).

Він вірив і вчив, що правда є тільки одна, Бог є також один, тому й мусить створитися повна гармонія поміж усіма релігіями. Він навчав: "Човен стоїть у воді, але вода не сміє проходити в човен, бо він затоне. Так і людина, живе на землі, але не сміє дозволити, щоб її наповнювали тільки земські інтереси, бо забуде і погубить душу".

Рамакрішна нічого не написав, але мав багато учнів. Помер у 1886 році. Учні, що записали вчення свого вчителя, заснували монаший орден, у прогні якого став улюблений учень мудреця, Свалі Вівекананда — людина з вищою освітою, з високої касті (кшатрія — каста володарів і адміністра-

торів), гарний, незвичайно енергійний. Він декілька разів побував в Америці, відвідав Англію й інші європейські краї.

Вівекананда залишив по собі численні твори, а в доповідях знайомив європейців і американців з глибинами індійської філософії, поезії і релігійної літератури, інформуючи як їх розумів і пояснював Рамакрішна. Успіх Вівекананди був дуже великий. В Америці й досі існують засновані ним товариства (Веданта Сосаєті). У їхньому проводі обов'язково стоять монахи з вищою освітою, з ордену Рамакрішни, що виголошують доповіді на моральні, релі-

J. BOYKO
 Real Estate & Business
 Broker

383 Roncesvalles Ave.
Toronto, Ontario

LE. 4-8821

Великий вибір хат, бизнесів
 і фармів.

гійні і філософські теми, торкаючись у них глибин індуської філософії і покликуючись на засади вчення Христа, такі близькі до індуських.

ПОДОРОЖ ПАРАЛІТИКА ДОВКОЛА СВІТУ

Конрад Дюбе, 26-річний хлопець, що на другому році життя захворів на дитячий параліч, вибирається цієї весни відвідати краї Європи, подорожуючи на ровері. У двох останніх роках він переїхав уже вздовж і впоперек Канаду та З'єдинені Держави, зробивши колесом 30.000 миль дороги.

Дитиною він шість років пролежав у лікарні. Опісля стан його здоров'я почав кращати і на десятому році життя він почав дещо говорити. Маючи сильну волю, він робив постійно фізичні вправи і у віці 18 років міг уже їхати ровером.

Підчас подорожі по Канаді й ЗДА його гарячо зустрічали в кожному місті як зразок життєвої відваги, що може влити

надію у серця тисячів хворих та заохотити їх силою волі і вправами поправити свій фізичний стан.

Дюбе говорить слабо (наслідок паралічу) і тільки французькою мовою. Але йому скрізь допомагають супровідні листи та статті, що появляються у пресі. Переїхавши всі східні провінції Канади, він поїхав до Манітоби, опісля до прерійних провінцій, переїхав гори Рокі, звидів острів Ванкувер та бережжям Тихого океану заїхав аж до Каліфорнії, де йому флаштовано виступ у галівудській телевізії в товаристві найпопулярніших артистів.

Хоч каліка, тримається бадьоро і словнений життєвої радості й оптимізму.

БЕРНАР БЮФФЕ — НАЙДОРОЖЧИЙ МАЛЯР

Роман цього молодого чоловіка, найславнішого з повесних малярів, починається історією ексцентричного доктора Моріса Жірдардена.

Це не був дентист, як усі інші. Стіни його кабінету й ждальні були вщерть завішані картинами, наймодернішими, найбільш незвичайними. Його пацієнти зовсім не потребували ілюстрованих журналів, щоб заповнити свій час, ілюстрова-

ними були всі стіни довкола них. Жірдарден мав пасію до малярства. Перед картинкою, що йому подобалася, він міг стояти годинами. Це завжди була добра картина. Його смак і критичне око визнав весь Париж.

Його замилювання до картин народилося ще в 1913 році. Тоді він купив акварелю Руо за 200 франків, в тому часі це був для нього масток. Цю саму акварелю продали в 1953 році в галерії Шарпентіє за 5 мільйонів франків! В 1918 році він набув за буханець хліба картину тоді ще невідомого Моділіані. І так, картина за картинкою, постав у нього справжній музей модерного малярства. Хоч жив дуже скромно, він ніколи не продав ніякої з картин: — "Це не моє, — казав, — я не маю права цього продавати. Я є тільки тимчасовим депозитором, бо ніхто не є власником мистецького твору".

Вмираючи в 1951 році на недугу рака, д-р Моріс Жірдарден залишив містові Парижу 420 картин, що варті багато сотень мільйонів.

У 1948 році Моріс Жірдарден засідав у журі, що мало визначити Нагороду Молодого Малярства. Бернар Бюффе був ще тоді зовсім невідомий. Але глянувши на його "Сидячого п'я-

Бернар Бюффе

ка", Жірданен зазнав якогось внутрішнього потрясіння, що його не відчував вже від довгих років. Він вперся, щоб Бюффе дали нагороду.

— Що ж ви цікавого бачите в цьому пнякові? Він має вигляд тупого чоловіка, що вчиркє в каварні на когось, хто зовсім не прийде! — сказав один з сусідів.

— Ви помиляєтесь, — відповів йому сухо Жірданен. — Той хтось вже є тут. Це я маю з ним зустрічі...

Дискусія загострилась, нагороду признали кому іншому.

Обурений Жірданен зголосив свою димісію з журі і вийшов, тріснувши дверима.

Наступного дня він вже дряпався на шостий поверх до кімнати молодого мистця, що була всього на 2 метри завширшки. Хлопець сидів напів скүлений на ліжку і малював. По кімнаті були порозкидані готові й ще недокінчені картини.

Жірданен чверть години оглядав картини, опісля годину торгувався, і вийшов, купивши чотири полотна за 10.000 франків.

Уважливість Жірданена для молодого майстра заінтригувала продавця картин й авторитет в галузі мистецтва — Еммануєля Давіда. Пішов і він до мешканця хлопчини на шостий поверх. Картини так його захопили, що він змісця підписав контракт з малярем.

А Бернар Бюффе мав всього 20 років. Дитина війни, він тільки те й знав, що рисувати й малювати. Гратися він не вмів.

Бернар Бюффе: Зняття з хреста

Його батько, дрібний торгівець, вважав його за ледащо, нездібне до нічого.

Бернар вчився писати й читати, але науку він сприймав по своєму: буква "А" була для нього дзвоном, буква "В" — мамкою, буква "С" — күсинком

кавуна. Образи він підставляв собі й під числа. По п'ятій класі ліцею записався на вечірні курси рисуноків, згодом прийняли його до мистецької академії — славної "Еколь де Боз-Арт".

Перших соняшних днів він зазнав у Бретані, на побережжі океану. Це мати, неспокійна за його здоров'я, поробила ощадності і повезла сина на кілька днів відпочинку. Щасливий він бігав по піску й рисував на ньому фантастичні образи. Нараз мати схопилася за голову: "Я маю сильний біль голови, вертаймося!" — У два дні пізніше мати померла на боляка в мозку.

В дні смерті матері, заливаючись сльозами, Бернар намалював драматичну картину зняття з хреста, де Пречистій дав вигляд і костюм матері, а себе представив в постаті св. Івана. В розп'язі він знайшов свій власний мистецький стиль.

У 1946 році одна з галерій влаштувала йому виставку, але саме тоді була надворі негода, падав сніг, трамваєві робітники проголосили страйк, — дарма вичікував маляр своїх гостей.

ІВАН ПАВИЧ

поручає

смачні ковбаси, шинки
й вудженини

809 Queen St. W.
Toronto, Ont. — EM. 4-0658

Після зустрічі з д-ром Жіраарденом йому усміхається поволі щастя. Один з нових приятелів запрошує його в провінцію От-Прованс. Там на підгір'ї Альп він влаштовує своє ательє. Там творить ті полотна, що принесли йому славу і гроші.

Для широкого загалу Бернар Бюффе є сьогодні молодим чоловіком, що своєю кистюю продкує банкноти. Найменша з його картин коштує сьогодні понад пів мільйона франків. Він незвичайно плідний. Маючи 28 років, він створив вже більше картин як Ренуар у 79 роках. Кожного року він влаштовує виставки, що їх дбайливо підготовляє і кожній дає якусь спільну тему. Остання виставка, влаштована в лютому ц. р., мала тему "Цирк". Майстер виставив 26 полотен, що їх ціна гагалася поміж 800.000 франків і 1,500.000. За час виставки галерія продала всі картини.

Бюффе купив собі прекрасну посілість Манін в лісі Монморенсі. Вона влаштована в стилі Людовика XIII. Йому usługують лакеї в ліберіях, дамаськими скатертями застеляють столи, що на них пишаються таровинні порцелями і кристали.

Він найбагатший із сучасних мистців. Та чи залишиться він також генієм в історії мистецтва? Признання за життя не завжди йдуть впарі з посмертною славою. Ван Гог за свого життя продав тільки одну картину, але залишився великим.

(мж)

ФЕДЕРАЦІЯ З ТИСЯЧІ ОСТРОВІВ

Розвиток подій і національної свідомості навіть найвідсталіших народів примушує світові імперії міняти політику й давати своїм колоніальним посілоцям самостійність або широкі автономні права. Впродовж тільки одного місяця лютого ц. р. В. Британія визнала самостійність Малаїв (8 лютого) і створила автономну Федерацію Антіллів, що в найближчому часі займе місце в британській спільноті народів як незалежна домінія. День 23 лютого, в якому запало це історичне рішення, залишиться національним святом цієї нової федерації, що в її склад ввійшли всі колишні британські посілости на Караїбському морі, за винятком Гваїані і Гондурасу, що більше вже тягнуться до Америки як до Англії.

Гнізда морських розбишак

Британські Антілли, чи як їх називано за часів Колумба — Західні Індії, розкинуті на просторі півтора мільйона квадратних кілометрів океану. Вони зарисовують рід прямокутника між двома Америками, з довгою стрічкою із заходу на схід — від британського Гондурасу до Дівичих островів (це приблизно така віддаль як від Лондону до Москви), та дещо коротшим північно-південним рам'ям поміж Дівичими острова-

ми (франц. назва Іль В'єрдж) і англійською Гваїаною (віддалення таке, як з Лондону до Відня).

Цей архіпелаг ділиться на три географічно різні частини: Ямаїку у Великих Антіллях, Багама — на північному рамені і Малі Антілли: острови Домініка, Св. Вінкента, Сент Люсі, Гренада і Гренадіни, що їхні пристані так часто гостили в себе розбишацькі вітрильники, які поверталися з виправ, навантажени золотом. Скільки то різноманітності в цих островах і острівцях, починаючи від 11.424 квадратних кілометрів Ямайки, аж до 700 острівчиків Баїами й 600 острівців Гренадінів. Тут зустрієте всі висоти аж до високих на 2.243 метри Блакитних гір на Ямаїці, і всі особливості тропічного клімату. Їх єдиною тільки нагальною катастрофою гураганів, трясення землі, вибухи вулканів і спільна продукція цукру, кави, руму й бананів.

Зустріч усіх рас

Демографія цих островів характеризується головню високим числом народжень — часто й незаконних. Три мільйони людей живуть там — чорних і білих. Під час відкриття архіпелагу були панівними на Антільських островах дві раси: араваки на великих островах і караїби на малих.

Тип караїбського розбишаки

Араваки вигинули до кількох десятків років після того, як португальці запрягли їх до праці в копальнях. Натомість караїби, більш агресивні, довгий час утруднювали життя білим поселенцям і зуміли ще цілі століття втриматися на островах Домініка і Сен Вінсента. З цього другого острова виселено їх при кінці XVIII століття, після їхнього повстання проти Англії, поселивши їх на побережжі Гондурасу. На їхнє місце еспанці привезли чорних, а згодом поселено там також єзійців.

Ямайка

Як відомо, Хрістоф Колумб, відкриваючи Америку, причалив на одному з Банамських островів. Від нього походять більшість назв цих островів.

Острів Ямайка був відкритий

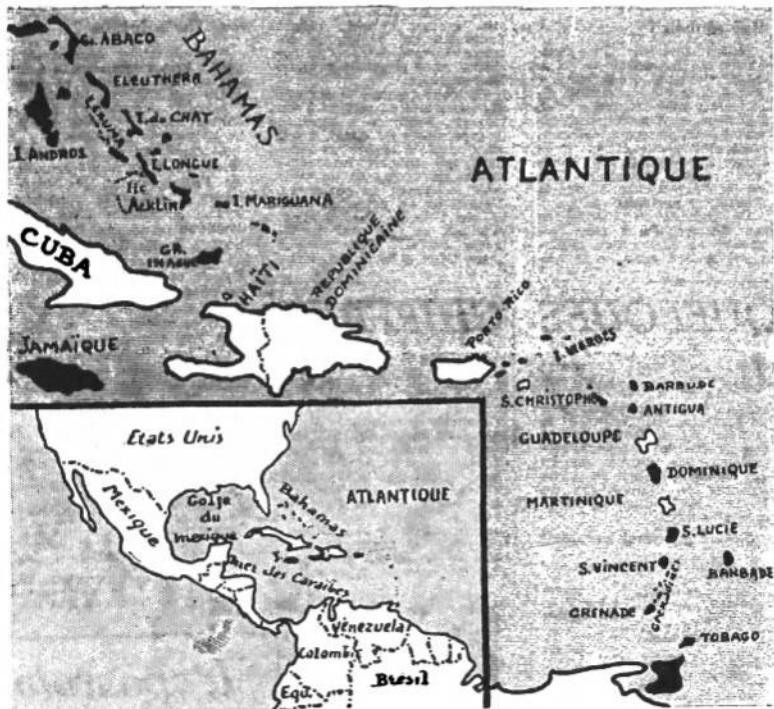
в 1494 році. В 1514 р. його заняли еспанці, винищивши ту-бильців. В 1655 р. острів перейшов до англійців. У тому часі він часто падає жертвою морських розбишак (з них найвідоміший Генрі Морган). Англія передала цей острів Роял Африкен Компані, давши їй монополію торгівлі чорними невольниками. Тоді острів став найбільшим світовим ярмарком невольників. Ямайка із своїми 1,490.000 мешканців є в більшості чорною (77%) або муляською. Столиця й єдине більше місто Кінгстон має всього 109.051 мешканців. До 1914 року перше місце в експорті Ямайки займали банани, а тепер висунулись наперед цукор і какао. Продукується також каву й кукурудзу. Особливо славиться маляйський рум.

Багамські острови

Їх називають також з епанського — Люкайос. Вони простягаються на просторі 1000 кілометрів. Деякі з них досить просторі, але є між ними й 700 острівців, що мають разом всього 11.404 кв. км. поверхні. З них тільки 20 островів є замешкалі. Столицею є Нассав на острові Нью-Провіденс. Острови Андрос і Абакос вкриті ще недоступними лісами.

Малі Антілли

Британські малі Антілли творять на півночі групу Leewards, що їх звать також Островами під Вітром. Вони починаються

т. зв. Дівичими островами: 33 малесенькі острівці, в тому тільки 11 замешкалих, що на них живе всього 10.000 жителів. Їхнім центром є самітній замок Ровд-Тавн на острові Тортоля. За вулканічніх близнячі острови Сен-Крістоф і Нів та Монтсеррат змагалися Франція й Англія аж до року 1783. Цінні морські пристані Антиги, Барбади і Редонди замешкує 100.000 людей.

Поміж Гваделупою і французькою Мартинікою є острів

Домініка з своїми 789 квадрат. кілометрами поверхні і 60.000 мешканців. Там поміж чорними доживають свого віку 400 останніх караїбів (в цьому тільки біля 40 осіб чистої караїбської раси). Сент-Люсі з столицею Кастрі заселена 90.000 мешканців французького походження. Остаточно англійським став цей острів щойно в 1803 році. Сен-Вінсен, вулканічний острів, особливо славиться землетрусами і гураганамі. Вкінці є ще Гренада і Гренадіни та

УКРАЇНСЬКА МОЛОЧАРНЯ

GREEN VALE DAIRIES LTD.

3156 Dundas St., W.
Toronto, Ont.

поручає знамените молоко і молочні продукти, а також першоякісне морожене.

Просимо замовляти телефоном ч. **RO 7-1728**, або домагатися в усіх крамницях!
Доставляємо до домів!

Барбад, що славиться продукцією цукру, м'яси й руму.

Два останні острови молодій федерації — Тринідад і Тобаго різняться від усіх інших географічно, історично, економічно, і навіть релігійно, бо там панує гіндуська релігія.

Кожний з цих островів має звичайно губернатора й одну чи дві палати, залежно від важливості території, частинно вибраних, а частинно номінованих губернатором.

Де буде столиця?

Не так легко визначити столицю в такому зрізничкованому й розпорошеному по морі краю. Там скрізь впливають наверх ще й расові та релігійні антагонізми.

У 1953 році делегати від поодиноких частин нової федерації погодилися, щоб столиця була в Гренаді (на цьому острові живе біля 70.000 людей), але тепер багато делегатів висловлюються радше за Порт оф

Спен, який є столичним містом острова Триніте, що є найбагатшим з островів у мінеральні скарби.

Не виключене також, що вибір впаде на Барбад, з огляду на рівновагу поміж расами, яка там панує.

Чому створено федерацію?

Населення архіпелагу зовсім не домагалось створення федерації. Навпаки, дехто, як напр. гіндуси, її побороють, бо вони втрачають через неї свої впливи на поодиноких островах.

Ідея федерації вийшла від самого англійського уряду, який хоче цим сконцентрувати і сконсолідувати свої впливи в західній гемісфері, щоб противажити впливи ЗДА. Також ошадностеві міркування промовляють за федерацією, бо тоді заощаджується на адміністративному апараті.

Як виглядатиме тепер правління федерації? — На чолі стоятиме губернатор. При ньому буде Державна рада, складена з 14 членів. Законодатна влада лежатиме в руках двох палат: сенату, складеного з 19 членів, іменованих губернатором, і з сойму, що буде мати 45 вибраних представників народу. Сенат вибере свого президента, а сойм свого президента, спікера і прем'єр-міністра.

Федерація Антіллів має особливе стратегічне значення, бо ця нова домінія контролює найбільше довкілля Панамського каналу.

(мц)

МИСТЕЦЬКА ЗБІРКА П-ВА КОЧАНІВ

Одна з найбільших приватних збірок українського народного мистецтва знаходиться в руках панства Кочанів у Джо-ліет (ЗДА). Ми подікавилися ближче постанням цієї збірки і просили п. Осипа Кочана розказати її історію Читачам нашого журналу.

— "Вже дитиною я залюбки збирав різні рідкісні предмети: коробочки від сірників, марки, відзнаки тощо — розказує п. Кочан. — Згодом моє замилювання зосередилось на народньому мистецтві і книжках. Закинувши Рідний Край ще молодим хлопцем, я привіз з собою за море кілька дорогих мені речей і книжок. При кожній нагоді я доповнював свою малу збірку.

У 1930 році я поїхав в Україну і там одружився із своєю знайомою з молодих літ, що мала такі ж самі заінтересування. Ми їздили тоді по Гүцүльщині й Бойківщині та купували що було в нашій змозі з нашого народного мистецтва. Ці скарби ми перевезли до Америки і тут почали влаштувати виставки для американців, що дуже захоплювались нашою збіркою.

Першу виставку ми влаштували восени 1930 року в Чикаго. Підчас світової виставки в Чикаго 1933 року ми збагатили нашу збірку різними експона-

Панство Кочани з кількома мистецькими речами

тами, закупленими в українському павільйоні. Тоді ми ближче познайомилися з гүцүльським мистцем Василем Якіб'юком, що незабаром продав нам цінну збірку старовинного гүцүльського мистецтва. Це були важкі роки депресії і не було грошей, але ми позичили й таки цю збірку закупили.

Після цього ми почали влаштувати більші виставки. В 1935 році ми мали гарну й успішну виставку, яка дала гар-

Українські радіослухачі!

Слухайте кожної неділі
в год. 8.30 — 9.45 вранці
мистецької української
радіопередачі

ЮРІЯ ЛАВРІВСЬКОГО

на хвилі W. W. O. L. — 1120

ний прихід, що його весь вислоно для Музею Визвольної Боротьби в Празі. У її влаштуванні допомагало кілька українських організацій, а найбільше Жіноче Допомогове Т-во. Всі працювали безінтересовно, покриваючи всі видатки з своєї кишені. Ми також доклали тоді багато своїх грошей.

Того самого року ми мали кілька гарних виставок у Джоїлет, виключно для американців (тут нема української громади). Опісля нас запрошували з виставками по різних містах, як Чикаго, Дітройт, Віндзор (Канада), Нью-Йорк, Міннеаполіс, а навіть далеке Лос Ангелес. У Чикаго виставка відбулася в головній бібліотеці і впродовж двох тижнів побачили її тисячі

американців. Там також виставляли ми впродовж 5 тижнів наші писанки (масмо їх 109, в тому 30 правдивих гуцульських, привезених з краю).

Двічі мали ми виставку в Дітройті. Одну з них, справді прегарну, в дівочім каледжі, допомогла нам влаштувати учителька мистецтва в тій школі, п. Марія Благідка. Другу — влаштовану на міжнародній виставі "Фрі Прес" відвідало понад 70.000 осіб.

Два роки тому мали ми велику виставку в Індустріальнім Музею в Чикаго. А малих виставок для поодиноких американських організацій ми мали безліч."

Справді збірка пп. Кочанів виконала велику роботу для пропаганди української справи і познайомила тисячі чужинців з нашим прекрасним народним мистецтвом і долею нашого народу.

"Це дало нам багато вдоволення — каже пан Кочан — і не жалуюмо ні нашого труду, ні грошей, хоч нераз неодного приходилося собі відмовляти..."

Хай маленькою заплаатою за цю працю буде ця статейка в нашому журналі!

ПЕРЕСОПНИЦЬКЕ ЄВАНГЕЛІЄ

Це незвичайно цінна пам'ятка українського письменства XVII сторіччя. Воно датоване 1556 роком і писалося впродовж чотирьох років в одному з монастирів в Україні.

Відзначається великою майстерністю свого виконання. Євангеліє написане на 482 аркушах чудового пергамену великого формату й розкішно орнаментоване. Рґкопис є не тільки пам'яткою письма, але й зразком образотворчого мистецтва.

В одному із советських видаць була згадка, що воно ще переховується в Державній публічній бібліотеці в Києві.

ДАВ СВОЇ ОЧІ, ЩОБ БАЧИЛИ ДІТИ

Вся Італія вкрилася смутком, коли пронеслася 28 лютого вістка, що о. Карльо Гноккі помер у мілянській клініці. Наступного дня не було газети, що не віддала б пошани його героїській любові. Найбільший ліберальний щоденник "Іль Коррієре делла сера" присвятив о. Гноккі цілу сторінку.

Польовий душпастир

Народившись в жовтні 1903 року в Сан Кольомбано біля Міляна, Карльо Гноккі закінчив середні й богословські студії та у віці 24 роки став священником, спершу душпастирем-помічником, а згодом духовним опікуном молоді на католицькому університеті. Коли вибухла друга світова війна, дон Карльо Гноккі не хотів розлучатися із своєю молоддю і пішов з нею як польовий капелян дивізії альпійських стрільців на поле бою в Черногорі, в Хорватії і в Україні.

Прийшли важкі хвилини кривавих боїв і відвороту на Східньому фронті взимі 1943 року. Здесяткована дивізія гурзла в глибоких снігах при 40 ступенях морозу. Тоді побачив отця Гноккі посеред вмираючих воjakів його учень — високий старшина і хотів узяти його на своє авто. Але капелян відмовився залишити свою частину і ділив з нею долю й недолю до кінця війни.

Заопікуйтеся моїми дітьми!

Це було останнє прохання до капеляна від багатьох вмираючих воjakів. Його здійснення стало ціллю життя о. Гноккі.

Як тільки дещо унормувалися відносини по війні, о. Карльо Гноккі з фінансовою допомогою однієї багатой жінки влаштував дім для воєнних сиріт в Арозіо (Льомбардія). До того дому привезла раз одна мати свою дитину, що їй міна відірвала обидві ноги. Як було її відправити? Дитина залишилася. Нещастя матері й дитини так зворушило о. Гноккі, що він вирішив зайнятися тільки дітьми — воєнними каліками.

Сьогодні, в хвилині смерті о. Гноккі, його установа має вісім домів (в Міляні, Римі, Туріні, Фльоренції, Пармі, Генуї, Салерно й Інверіго), де 2.000 дітей — воєнних калік мають усе потрібне: лікарську опіку, виховання, науку, вивчення ремесла.

Проповідник милосердя

Був час, коли о. Гноккі затягнув величезні довги, щоб тільки дати все потрібне своїм вихованцям. Він порушував небо й землю своїми благаннями.

Глядіть — говорив він до відвідувачів — кості цих дітей ростуть, дарма, що вони поламані. Ростуть навіть чиколотки і поврізувані кікты. Для цих дітей треба давати більше як для

старших калік. Тут частіше потрібні нові операції, дітей треба виховувати і вчити!..

І плили пожертви широким руслом. Постали товариства: "Приятелі Арозія", "Федерація для дітей-калік", "Фундація для молоді". Широко відомими стали книжки о. Гноккі "Христос між альпійськими стрільцями" (спомини з війни), "Виховання серця", "Віднова людської особовости".

В останніх роках доми о. Гноккі почали опорожнюватись, діти підростали, вивчались практичних зайнять і включалися в звичайне життя, знайшовши заробіток. Отже о. Гноккі знайшов інших дітей, що потребували опіки — хворих на дитячий параліч (поліомієліт).

Дав свої очі сліпим

Втомлений важкою працею і турботами, о. Гноккі одного дня відчув у своєму організмі поважнішу недугу. Лікарі ствердили, що це рак шлунка. Недуга була передавна, всякий порятунок був неможливий.

Напередодні смерті о. Гноккі покликав свого приятеля, славетного окуліста д-ра Галеаццо: — "Обіцяй мені зробити все можливе, щоб одне з сліпих дітей могло бачити моїми очима. Мої очі надивились на стільки воєнних страхіть: вони бачили дітей без рук, без ніг, на куски порваних танками й бомбами. Я бажав би, щоб по моїй смерті мої очі далі дивилися на світ, але через невинну душу дитини, на речі гарні й радіс-

Сильвій й Амабіллі, що бачать світ очима о. Гноккі

ні, на кращий світ!"

Все життя мріяв о. Гноккі побачити чудотворний Люрд, але його бажання не здійснилося. Коли він лежав на смертній постелі, поїхало до Люрду четверо його вихованків — просити Пречисту про чудесне видоздоровлення їхнього добродія. Але ні їхня просьба, ні молитви 2000 дітей по домах-сиротинцях не були вислухані. Отець Гноккі помер. Не вмерли тільки його очі!

"Я бачу, Боже, я бачу!"

Професор Цезаре Галеаццо, директор офтальмологічного інституту в Мілані, вивповнив обіцянку, що її дав о. Гноккі: зняв з очей вмираючого рогівки і

перещепив їх на очі двоїх сліпих — дванадцятьрічного хлопчини Сільвія Колягранде і сімнадцятьрічної дівчини Амабілі Баттістелльо.

Рішення, чи операція вдалася мало застави 8 березня. Але вже попереднього дня, підчас лікарських оглядин, проф. Галіаццо нагло сказав до асистента:

— Скиньте хлопцеві биндаж!

Не ждучи на вповнення наказу, сам нервово зірвав опаску, потім вправно зняв охороню мембрану на оці і спитав хлопчину:

— Чи ти бачиш?

— Так, я бачу, я бачу, Боже мій, я бачу! — закричав хлопець.

— Пожди, пожди! — сказав лікар. — Що ти бачиш?

— Я бачу день!

— Глянь на мою руку: скільки пальців ти бачиш? (І професор заховав в кулаці два пальці).

— Я бачу три пальці.

Опісля він повторив пробу з двома, п'ятьма і чотирма пальцями.

Щойно тоді відітхнув: — Славити Бога, пощастило!...

Дівчина також бачить!

Хлопцеві наново наклали опаску, щоб не перемучувати око відразу.

Коли хлопчина весь час щобетав від радості, неспромож-

КНИГАРНЯ Й КРАМНИЦЯ

B A Z A R C O.

1615 Dupont St.

Toronto, Ont., Tel. LE 1-2197

має всі українські видання й книжки, українську й чужомовну пресу, шкільне й канцелярййне приладдя, грамофонні плити тощо.

Особливо поручаємо нашу французьку косметику та наші галантерййні товари (свєтери власної продукції!)

ний висловити своє щастя, в тій самій кімнаті дівчина Амабіла застигла у вижиданні, чи й її усміхнеться ясне сонце.

З нею професор був обережніший і відкрив опаску щойно наступного дня. Повторилася та сама сцена: Амабіла також побачила! Але її радість була стримана. Вона народилася майже сліпою і не знала ціни світла. Виросла в світі темряви і до інших обставин її треба було щойно призвичаювати. Її щастя розцвіло аж за кілька днів.

Того самого дня на могилі о. Гюнкі виросла гора живих цвітів. На верху пишалися дві китиці білих троянд: від дівчинки і хлопця, що очима свого опікуна-святця побачили красу Божого світу...

М. Кий

НА СТРАДЕЦЬКІЙ ГОРІ

За 20 кілометрів на захід від Львова, над річкою Верешницею, стоїть стрімка й висока Страдецька гора. Колись, коли була вона вкрита густим лісом, прибували до неї княжі стрільці. Згодом постала там оселя, що її й названо Стрілисками. Ще пізніше, десь в половині XI сторіччя, зайшов туди чернець з Києво-Печерської Лаври, зібрав довкола себе інших ченців-постників і почав з ними кувати в скелі підземний монастир. При кінці XI сторіччя ця важка праця була закінчена.

І досі збереглися ці підземні монаші келії. Входите до передсінка (тепер переміненого на церковцю) і бачите лавку воротаря, який беріг, щоб ніхто чужий не зайшов до Лаври. Далі праворуч бачите кілька ніж, що були спальнями для ченців, а ліворуч — печерську церковцю. В ній під лівою стіною, витесаний з каменя, проскомедійний стіл, біля нього камінний столець для сповіді. При головній стіні камінний престол. До останньої війни береглися навіть на стінах дві ікони: Христа-Спасителя, терням увінчаного і св. П'ятниці. А біля церковці є келія затворника, з одним-одніським віконечком, через яке з церкви подавали йому св. Причастя і скупу їжу.

У віддалі 34 метрів від входу хідник роздвоюється: той праворуч називається "до керниці", а той ліворуч — "до Києва". Збереглася легенда, що він сполучує Лавру з Києвом. Кажуть навіть, що колись давно пустили в коридор зайця і він по двох тижнях вибіг у Київ.

Як Крашевські пояснював цю легенду в 1840 році так, що український народ в Галичині, втративши сполучку з святим містом Києвом в наслідок розподілу українських земель, потішався тим, що існує бодай підземна сполучка між двома Лаврами. Як далеко сагають підземні коридори, досі нікому не пощастило устійнити. Збереглося лиш чимало переказів про сміливців, які пробували збагнути цю таємницю: про двох хлопців, що два дні мандрували під землею і з нічим повернулися, або про дівчину, що цілий рік блукала і вийшовши, розсипалася в порошок.

На горі, над Лаврою, було городище, з якого залишилися тільки сліди, і стояла церква, як сьогодні стоїть.

У 1243 році відігралася під цією горою жаклива трагедія. На українську землю напали татари. Один з відділів затримався саме поблизу Стрілиск. Населення скрилося до підзем-

них коридорів Лаври і було б переховалося, коли б не чийсь нерозважний вчинок. Саме проїздив побіч входу самітній татарин. Когось засвербіла рука і випустив стрілу з укриття, надобавок не потрапивши в ціль. Татарин покликав орду. Татари обступили Лавру і завізвали мешканців вийти з укриття. Коли ж скриті люди не послухали, вони підклали при вході вогонь, щоб видусити всіх димом.

Бачучи лихо, священники-монахи, що були в горішній церкві в городищі, вийшли у св. ризах і впавши на коліна пе-

ред ханом, благали його пощадити невинних. Лютий хан відповів, що він їхньою кров'ю гаситиме розложений вогонь. Татарва кинулася на ченців і всіх повбивала, а в печерах задушенося понад 2000 людей.

Довгий час не було на тому місці ніякої оселі. А коли побудувалася нова, то її прозвано вже не Стрілисками, а Страдчем, на згадку великого страдання, що там відбулося.

Розказує ще одна легенда, що коли відійшли татари, на Страдецьку гору зійшла Пречиста і довго оплакувала її жертви.

М. В.

У ПОГОНІ ЗА УРАНОМ

З новими методами використання атомної енергії для мирних цілей у лабораторіях і лікарнях росте з дня-на-день вартість урану. В США вже не тільки в книгарнях, але навіть у звичайних дрогеріях дістанете популярну брошуру: "Як шукати урану?" На наших очах відбувається погоня за цим рідкісним металем, що нагадує погоню за золотом з половини минулого сторіччя.

Тільки є велика різниця поміж тими одчайдухами XIX століття і теперішніми пошукувачами. Ті йшли з джаганями на плечах і пістолями за поясом, везучи на мулах харчі й постелю, а ці йдуть через пустелі й каніони на джипах, або пролітають над ними в літаках,

тримаючи в руках, замість великої пістолі на шість куль, чисельник Гайгера. Колись не рідко траплялися спори за той самий терен й виникали конфлікти, що їх вирішували вістря ножів або кулі рушійці. Наповнивши золотом мішечок, чи скриньку, щасливець їхав до найближчого міста (нераз було воно на віддалі кількох сотень миль) і там швидко визбувався свого важко здобутого шляхетного металю, продавши його за безцін проворнішому "пошукувачеві золота" або прогулявши в кабаредах чи домах гри.

Сьогодні уряд відчинив у багатьох місцевостях свої бюро, де кожний, хто відкрив уран, може дістати всі потрібні гарантії і концесії, зобов'язавшись

видавати 10-15% вартости продукції мінералу.

Три міста "Чотирокутника"

Найбагатшою в уран є високорівня Кольорадо, що простягається на чотири американські стейти: Кольорадо, Юта, Арізона і Нью-Мехіко. Їхні кордони перетинаються під прямим кутом, тому й названо цей район — "Чотирокутником".

Тут три міста стали великими центрами уранової продукції: Гренд Джаикшен, Мовб і Солт Лейк Сіті.

Гренд Джаикшен, положене при зливі Кольорадо й річки Ганнісон, має всього 17.000 мешканців. Воно набрало значення, коли Американська комісія атомної енергії — єдиний консумент цього металу, проголосила це місто своїм центром закупу урану. Тоді прийшлося у Джанкшен відкрити нові готелі й ресторани, побудувати банки й нові магазини. З усіх боків поз'їздилися торговельні агенти, що почали скуповувати й продавати акції. Приміщення урядів не могли помістити цієї юрби, отже торговці перенеслися до ресторанів і барів. Бари почали усталювати собі свої статуті. І так в одному з барів читаємо, напр., такий напис: "Тут обговорюються тільки справи понад 100.000 доларів!"

Мовб — це дуже мале містечко в стейті Юта, стиснене надни вузького каніону, що його схили багаті в уран. По столах мешканці цієї оселі зга-

дують пророцтво Брайгема Юнга, провідника мормонів, що в 1855 році намовив своїх товаришів залишитися на тому місці, хоч золота вони там не знайшли. Він тоді сказав: "Вирте мені, залишіться на цій землі. Прийде час, коли вона принесе вам багатство!" Його була правда. Сьогодні в Мовб живе чимало мільйонерів — нащадків колишніх пошукувачів золота.

Мовб не сполучене з американськими центрами ні повітряною, ні залізничною сполучкою. Дістатись туди можна тільки звичайною биткою дорогою. Приміщення у ньому також немає за багато. Купці й торговці, що там масово поз'їздилися, мусли побіч старої оселі побудувати з шатер нове місто. І це досить интересно бачити, як то на скриньках від мила і на баньках від оливи, що служать за бюрка, переходять з рук до рук сотні тисяч доларів.

Біржа на уран

Це місто Солт Лейк Сіті — столиця Юти, є осідком уранової біржі, де обмірковується торговельна ситуація і де надається концесії. Щасливе відкриття багатої жили мінералу в одній хвилині родить мільйонерів, і, навпаки, нагледити вичерпання покладу тисячі багатих людей чинить жебраками.

Скрізь, в банках, каварнях і ресторанах постійно виставлені чорні великі таблиці, що на них завжди тогуються кожочасну висоту акцій.

У Солт Лейк Сіті тільки впродовж одного літнього дня минулого року перейшло з рук до рук 7 мільйонів акцій. Там у споживчих магазинах, замість купонів на цукор чи де-

серовий сервіс, дають покупцям купони на акції урану.

Там усе оцінюється і все уза- лежнюється від звишки чи спа- ду акцій, — і настрої, і здо- ров'я, і життя. (мж)

Портрети наших читачів

ОЛЕНА ЛУКАШ

Тішаться успіхами своєї стар- шої донечки батьки Олександр і Наталка Лукаші. Пиша- ються нею тепер і українці Чи- кага.

Сім років тому, батьки Олени разом з п'ятьма дітьми приїха- ли до Америки.

Важкі були початки. Але по- щастило подолати труднощі і з великою родиною жити в спо- кої та достатку.

І втіху родині принесла донь- ка Олена.

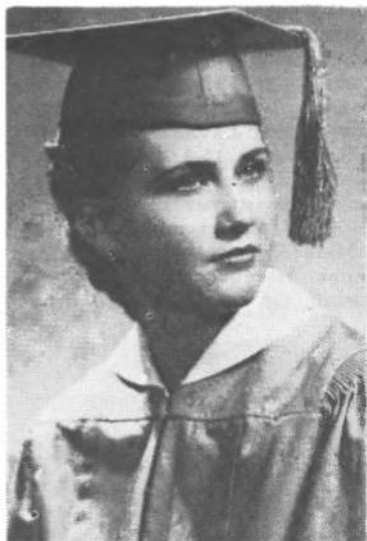
Олену Лукаш Бог нагородив розумом і вродою.

Одиною із перших з відзна- ченням в 1953 році Олена за- кінчує Чикагську гімназію.

Зразу ж вступає до універси- тету. Іспити усі складає на від- мінно і одержує стипендію.

В університеті усі її знають як українку, від неї багато вже довідалися про наш край і на- рід. Професори подивляють її і їм просто не віриться, що вона за такий короткий час блис- куче опанувала мову, вчиться краще інших студентів і при- кладна в усьому.

Якось в товаристві україн- ських дівчат Олена сказала: — Я вступаю до університету, щоб працювати колись на доб-

ро нової батьківщини Амери- ки, а ще більше, щоб усі пова- жали нашу націю і допомогли Україні стати вільною.

Олена активно працює в ук- раїнських молодіжних органі- заціях.

Із усіх наших журналів най- більше любить "Ми і Світ".

А. Т.

ФАРМА ЗМІЇВ

Весна. Зимою власники цієї ферми трохи перепочили. Їхні вихованці були надиво чемні. Усю зиму проспали собі спокійненько і, лише тепер, коли весняне сонечко почало промінням своїм їх лоскотати, то і про себе нагадали. На нашій дивній фермі почались жваві господарські роботи.

Закортіло і нам оглянути такого роду "фермерську" господарку. На Україні такого не доводилося бачити.

При самій 15-й дорозі в Пенсильванії, поблизу міста Тормонт, розмістилася відома в Америці ферма зміїв.

Місцевість тих околиць дуже гарна. Нагадує нам джунглі — дикий ліс, колючі кущі, оголе-

Українці Євген С., кадет Сергій і з матюю Іреною Т. на фермі зміїв.

ні брили каміння, дика гірська річечка.

Вхід до ферми зміїв

Королівська кобра із фарми зміїв

Платимо вступне і з чуттям якогось невідомого страху заходимо на ферму.

В невеликому дерев'яному приміщенні живуть в клітках змії. Це змії далекого півдня. Місцеве підсоння не дозволяє їм жити на волі, як іншим, і їм суджено перебувати в клітках.

З усього світу попривозили зміїв сюди. Тут їх розпліджують, виховують, а потім про-

дають до зоопарків, шкіл, лабораторій тощо.

Ось, нашу увагу привертають коралові змії з родини індійських кобр. Коли б вони не були отруйливими, то найкраща красуня не погордилася б обвити цю істоту навколо шиї, замість дорогоцінного намиста. Коралові змії, здається, найгарніші представники царства плазунів. Змії цей вкрашений

**Ці мешканці
фарми зовсім
не страшні!**

КРЕДИТОВА СПІЛКА

ПРИ УКР. КАТОЛ. ЦЕРКВІ, 278 Бетирст, ЕМ. 8-4227, приймає вклади на 5%, — уділяє позики на купно дому чи підприємства на 6½%.

Урядування щодня від год. 9 рано — 3 попол. Крім того в понеділок, середу й п'ятницю від 7—9 год. веч. В суботу від 10—12. Кредитовий Комітет приймає в понеділок і п'ятницю ввечорі.

Купці можуть відкрити в нас біжучі конта. Нашими чеками можна послугуватися як банковими! Позики й ощадності в нас асекуровані і, на випадок смерти члена, родина не покриває його довгу, а ощадності їй виплачуємо в подвійній висоті. Всі вклади заасекуровані в нас від влому і крадіж. Приймаємо й преміюємо щорічними нагородами дітей — членів кредитівки!

Інтерес Ваш і Ваших найближчих вимагає, щоб Ви стали членом нашої кредитівки!

широкими кільцями: блакитне, жовте, блакитне, жовте, коралове, жовте і все в такому ж порядку кольорів.

Довжелезні удави, що без труду можуть задавити коня, гігантські вужі, десятки відмін гадюк, змії драгони — вороги пташиних гнізд, нарешті королівські кобри, яких найбільше є на фермі, і незчислиму кількості зміїв, що живуть собі на волі, можна побачити тут.

У лісі побудовано великі цементові заглибини, що нагадують басейни для води. В тих глибоких заглибинах і живуть собі вільно зміїні родини.

Нас попереджують, щоб не класти рук на стіни тих "ба-

сейнів". Хоч, правда, в цю пору вони ще напів сонні, але важко за них поручатися. Хоч змії і не можуть лізти по прямовісній стіні, проте бували випадки, в літній час, коли де-хто із них стрибати захотів.

Очевидно, щоб була якась розрада, а не лише напруження, на фермі живуть мавпи, які із своїх кліток, разом із маленькими мавпенятами, вчиняють галас, коли змії починають ворухитися.

Добрий дохід приносить ця "господарка", але мало є охочих бути весь час із такими небезпечними тваринами.

А. Т.

ЩО ТОБІ ГОВОРЯТЬ ЗОРІ. ГАРНА ЖІНКО?

Рак

місячний тип від 21. 6. — 21. 7.

Це тип найбільше жіночий і ніжний, саме про таких жінок мріють чоловіки-оборонці.

Шкіра гарна, чиста, як кров з молоком, однак без великої відпорності. Наскірок тонший, м'язи м'які, нахил до набрякання, через велику кількість міжклітинних речовин. Еластичність слаба. З віком лице набирає запалого і зів'ялого вигляду.

Хоча тип "Рака" належить до роду темпераментів флегматичних і дуже радо сходить з дороги всім невгодам і турботам, він з природи обдарований незвичайно живою нервовою системою. Тому перевтома, недоспані ночі, невгоди, клопоти й переживання можуть перемінити квітучу постать у зів'ялу.

"Раки" — це жінки симпатичні й промінюють своєю красою. Однак по 35 році життя починаєникнути їхня краса, якщо вони цьому не запобігають. Шкіра стає неначе заповишена, волосся тратить блиск, частенько під очима творяться мішочки й тіло починає грубіти. Завдяки своїй вигідній вдачі, жінки з під цього знаку резигнують і не стають до боротьби за свою красу. Але при добрій

волі вони можуть багато дечому зарадити. Передусім повинні вправляти гімнастику, спорт — плавання, яке для них вимріяне, і дбати про дієту. Фінляндська савна стане їм у великій пригоді.

Для лица — робити скріплюючі мускулатуру маски й масажі. Більше зимної води, як теплої.

Це тип жінки найбільше поширений посеред слов'ян.

Лев

соняшний тип від 21. 7. — 22. 8.

Жінки з-під цього знаку відрізняються своєю репрезентативністю, великодушністю та своєю величністю. В більшості в них округле лице, що дещо нагадує kota. Добре збудовані, мають гарну, свобідну й невимушену поставу.

Шкіра, як у майже всіх соняшних типів, суха, вразлива й легко подразнюється. Але зате мускулатура добра й еластична. Наскірок дуже тоненький і делікатний. Косметичні препарати для "Лева" мусять бути з найкращих складників і найкращої якости. Тому, що їх міміка дуже жива, а шкіра суха, — виявляється нахил до зморщок. Жінки цього типу мусять завжди накладати багато від-

КОСМЕТИЧКА

ОЛЬГА КОЛЯНКІВСЬКА

(французький і німецький дипломи)

6 Sylvan Ave.

Tel.: LE. 6-8378

Toronto, Ont.

Тривала ондуляція, плекання і масажі лица, повне усунування волосся і бородавок, манікюри, фахові поради. На бажання обслуга по домах.

Домовляйтеся телефоном у вечірних годинах!

живного крему, щоб запобігти висушенню й рязавості шкіри і затримати її м'яккість, гладкість і гарний вигляд. Без цього шкіра в'яне і старіється передчасно. Але одночасно — це незвичайно в'ячна шкіра для плекання. І якщо вона не занадто знищена, в скорому часі можна її привести до доброго вигляду. Ці жінки повинні також звернути увагу на циркуляцію крові та нервовий стан. Тоненький наскірок їх не дуже добре хоронить, капіляри, під впливом зовнішнього тиску і зміни температури, тріскають і тоді твориться червона сітка на щоках.

Маски й масажі для "Лева" повинні бути успокоюючі.

COLLEGE STUDIO
PHOTOGRAPHER

ВЛАСНИК І. ЯРМОЛЮК
499 College St. Toronto, Ont.
WA. 2-2507

Дівця

місячний тип від 22. 8. — 21. 9.

Жінки народжені в цій декаді, як і ті з-під знаку "Бика", затримують аж до шістдесятого року життя шкіру гарну, з мало викарбуваними зморщинами. Їм часто докучає забурення в переміні матерії та травленні, а з цим і нахил до грубіння. Тому легко їм стати вегетаріанками.

Шкіра добра, витривала, але без рожевого забарвлення, часто товста, з грубим наскірком.

Активні, завжди зайняті і господарні, вони не мають часу на такі "витребеньки", як косметика. Однак і їм треба себе "консервувати", так як це вони залюбки роблять з городиною й овочами. Косметичні препарати слід їм добирати так, щоб вони не шкодили шкірі, себто не були за гострі. Бо навіть ця гарна й витривала шкіру можна знищити. (Далі буде)

О. Колянківська

1900

1910

1913

1922

1925

1927

1933

1939

1941

1946

1949

1955

ПЕРЕЛІТ ПТАХІВ

Навесні, на початку квітня, в Україні часто чується пізно ввечері або вночі десь високо в небі герготіння диких гусей, курликання журавлів, мелодійний свист кулика-кроншнепа.

Летять птахи. Куди й чому летять вони вночі? Що змушує їх крізь темряву й негоду летіти навесні на північ, восени — на південь?

До перелітних птахів належать качки, кулики, чайки, крячки, пастушкові птахи. Їх жене на південь голод, бо водоїмища, де живляться всі ці птахи, замерзають. Їм не холодно страшний, як думали раніше, а брак кормів, коли замерзають ріки, озера й болота.

Довгий час невідомо було, де ж зимують перелітні птахи. Але наприкінці XIX століття вчені знайшли точний спосіб вивчення перельотів. Він полягає в тому, що птахові на ніжку надівається легеньке металеве кільце з написом про місце і час кільцювання.

За допомогою кільцювання вдалося визначити, куди летять вони зимувати, з якою швидкістю, якими шляхами. Виявилось, наприклад, що наша звичайна сільська ластівка зимує в Південній Африці і пролітає 4.000 — 7.000 кілометрів. Там же зимує всім нам відомий житель населених пунктів — білий лелека, яскравожовта іволга, маленький хижак з роду горобиних — сорокопуд і інші.

Стас зрозуміло, чому ці пташки так рано відлітають з нашої

місцевості і так пізно повертаються навесні. Вони двічі на рік пролітають колосальний шлях, що перетинає з півночі на південь два великих материків.

Та не всі птахи відлітають взимку тільки на південь. Багато з них (особливо водоплаваючі) летять на південний захід, на захід і деякі навіть на північний захід, дуже небагато птахів летять у південно-східному напрямі.

Раніше вчені вважали, що у птахів існують свої, так би мовити, "биті шляхи", яких вони неухильно дотримуються. Пізніші дослідження показали, що переважна більшість видів птахів летить суцільним "широким фронтом", дотримуючись тільки певного напрямку і вибираючи такі місця, де більше поживи.

На місцях зимівлі птахи поводяться зовсім не так, як на батьківщині. Вони не розпліджуються, навіть не співають, ходять табунцями, не паруються.

Один з найцікавіших моментів, пов'язаних з проблемою перельоту, є орієнтування у просторі. І справді, гідна подиву точність, з якою птахи знаходять потрібний їм напрям і, пролітаючи сотні і тисячі кілометрів, потрапляють у ті ж самі, рік у рік, постійні місця гніздування. Кільцюванням встановлено, що лелеки, ластівки, шпаки і багато інших птахів повертаються після пере-

льоту не тільки в ту місцевість, де жили минулого літа, але навіть у ті самі гнізда, на те саме дерево чи кущ. Ця здібність птахів орієнтуватися в просторі давно відома людям і привела до думки використати голубів для поштового зв'язку. Дослідами, проведеними з голубами, крячками, ластівками, доведено (хоч це питання не цілком з'ясоване), що орієнтування у птахів пов'язане з розвитком органів відчуття, особливо органу зору. Тонке сприйняття зовнішніх подразнень — звукових, зорових, можливо, навіть відчуття рівноваги, допомагає птахам точно орієнтуватися в просторі.

Але чим же пояснити саме явище перельоту птахів? Як могли виникнути масові перельоти?

У віддалену від нас епоху існування землі — так званий третинний період — на території всієї Європи був теплий, вогкий клімат, подібний до того, який тепер спостерігається у субтропічних країнах. В шарах ґрунту, що відклалися за цей час, вчені знайшли пальми, лавр і багато інших теплолюбних рослин. Значить, тут були густі вічнозелені ліси!

З погіршенням клімату птахи почали поступово відкочовувати на зиму з північних областей в тепліші, відлітаючи далі й далі, в міру збільшення холоду. Навесні вони повертались. Так виникли перші перельоти птахів.

На початку дальшого геологічного періоду — четвертинного — похолодання збільшилось і досягло місцями такого рівня, що відтіснило багато ви-

дів найбільш чутливих рослин і тварин.

За цей час багато північних тварин (як от північний олень, песець, біла куріпка і інші) заходили дуже далеко на південь у ті місцевості, де тепер вони не водяться.

Під час цього похолодіння велика кількість птахів, особливо комахоїдні і водяні, потрапили в надзвичайно важкі умови існування. Багато видів зовсім вимерло, інші були витиснені в теплі країни. Така доля, наприклад, спіткала струся, який водився у нас на Україні наприкінці третинного періоду.

В південних районах нашої країни наслідки четвертинного похолодіння менш позначились і багато птахів залишилось там.

Минали сотні тисяч років, клімат знову почав змінюватися на краще. Зими ставали теплішими, умови для існування тварин кращали. І от, разом з іншими тваринами, птахи почали розселятись все далі й далі на північ. Однак тут, на нових місцях, вони могли жити тільки навесні і влітку, коли можна добувати корм. На зиму вони відкочовували знову в тепліші області. Так виникли щорічні перельоти.

Виходить, що перелітні шляхи птахів повторюють шляхи їх розселення в минулому. Адже деякі птахи летять не на південь, а на захід чи схід, додаючи, здавалося б, непотрібну, величезну відстань. Так невеличка пташка вівсянка, що живе в лісовій смугі Європи, восени летить не на південь, а на схід, майже через усю Азію, і зимує в Індії і в Індокитаї.

Таку ж путь роблять щороку вівсянка-рамез, зелений вівчарик і деякі інші пташки.

Було б зовсім незрозуміло, чому ці пташки летять таким довгим і незручним шляхом, коли б ми не знали, що він в загальних рисах повторює розселення видів. Справді, перелі-

чені вище пташки розселяються ще й тепер із сходу на захід і в Європі вважаються чужинцями. От чому вони летять зимувати не просто на південь, кудись в Африку, де є багато зручних для них місць, а через увесь Сибір в Індію або в Південний Китай. **М. В.**

ВІДПОВІДАЄМО НА ПИТАННЯ

п. Я. Вознякові, Франція

1. Постання назви "Троянський кінь" таке: В старовинній грецькій епопеї "Іліяді" розказується, що коли греки під проводом короля Агамемнона вже 10 років безуспішно облягали місто Трою, Одисей порадив збудувати величезного дерев'яного коня, залишити в його нутрі вояків, а самим нібито відступити. Коли троянці затягли коня до міста і поснули, греки вийшли з коня і відкрили брами, що через них вдерлося грецьке військо й заволоділо Троєю. Звідсіль вислів "троянський кінь" на означення підступу.

2. "Ахілева п'ята": — Це теж з історії Троянської війни. Лицар Ахіл, за віруванням греків, був сином короля Пелея і богині моря Тетіс. Дитиною ще був скупаний у чарівнім плинні, що вчинив його тіло відпорним на всі удари і стріли. Вразливою залишилась тільки п'ята, за яку мати, купаючи, тримала сина. Згинув, пострілений саме в ту п'яту. Звідтіль назва "Ахілева п'ята" на означення вразливого місця.

3. "Гордійський вузол" — вузол зав'язаний фригійським королем Гордіоном. Було повіря, що хто його розв'яже, заланує над Азією. Олександр Великий в 333 році перед Христом розтяв його мечем. Залишилась назва "гордійський вузол" на означення важкого завдання.

4. Римська імперія закінчилась з усуненням останнього цесаря Ромулюса (Августулюса) в 476 р. по Христі. Найбільш тягло репрезентували описі римську владу Папи, що побіч духовної мали також у руках світську владу. Нова римська держава поставала поступово впродовж віків.

5. Богню справедливості малюють із зав'язаними очима на знак безсторонньої, "сліпої" справедливості, а вага на те, щоб важити добро й зло.

6. Чому ми не маємо загального національного проводу на еміграції? — Найідеальніші (якщо взагалі можна говорити про ідеальних людей) суспільства бувають поділені внутрі. Як нація має свою державність, ці внутрішні непорозуміння невиди назови, бо є влада, яка їх регулює. Еміграції не мають ні своєї влади, ні своїх санкцій, тому й роздробнюються на десятки й сотні груп. Українці тут не вимок, ні кращі, ні гірші від інших.

УКРАЇНСЬКА КАНАДА У ФІЛАТЕЛІЇ

Однією галуззю філателії є колекціонування повністок, тобто коверт, листівок і складаних листів, офранкованих і перепечатаних поштовими печатками.

Українським філателістам напевно цікава збірка листів, перештемплєваних канадійськими поштовими станицями, що носять назви українського походження, принесені з України.

Заклавши свої оселі серед канадійських пралісів, українські поселенці з часом звертались до міністерства пошти з проханням відкрити в них поштову станицю. Міністерство звичайно просило емігрантів підшукати назву для станиці і людину, яка вела б поштовий уряд. Це питання вирішували збори поселенців і вони часто давали вияв зворушливого прив'язання до Старого Краю, запозиживши звідтіля рідну назву. Часто обрана назва пошти ставала також назвою нової

оселі, бо при пошті поставали крамилиці, залізнодорожні зупинки, а згодом школа і церква.

Першими поштарями були звичайно найактивніші люди і нерідко пошта й оселя діставали назву першого поштаря або назву місцевості з України, де він народився.

У нашій збірці маємо понад пів сотні повністок із печатками канадійських пошт українського походження, що їх ми поділили на кілька груп:

Перша група, так мовити б "ідеологічна", має такі повністки: Україна, Ман., Рутінія, Ман., Новий Київ, Альта, Львів чи Лемберг, Саск. і Дніпро, Саск.

Цю групу очолює Україна, отже про неї кілька слів: Находиться у віддалі 8 миль на північ від містечка Сифтону. Її назва постала 6. 5. 1897 року. В Україні є церква, школа, громадський будинок, дві крами-

Пластова картка, перепечатана пошт. урядом Україна

Вирізки з листів, перепечатаних на канадійських поштових урядках: Лемберг, Україна, Дніпро і Новий Кіів

ці, пошта з відділом грошових переказів, але без відділу пошт. ошад. банку, залізнична зупинка на шляху Вінніпег — Принс Алберт, найближчий торговельний осередок — містечко Давфин.

Ми зумисне навели цих кілька даних, на зразок, як то можна описати в альбомі-збірці кожну таку повністку.

Про інші групи нашої збірки напишемо в наступних числах.

С. Гела

ДЕЩО ПРО "ОКОНЕЧНІ" МАРКИ ЗУНР

Назва "оконечні" марки ЗУНР встановлена філат. гвардією 20-их років відноситься до марок, що появилися 1920 р. у Відні з одностайним рисунком у виді скомбінованої емблеми з тризуба, архистратига Михайла та галицького льва.

Ця серія складається з 5-ти куп'юр, з яких три перші сотикові були незубковані, а дві коронові зубковані. Нещодавно стало відомим, що марки за 1 корону трапляються теж, очевидно дуже рідко, незубковані. Вони походять мабуть з помилково неперфорованого арнуша або з висортованої, перед перфорацією, макулятури. Марки цієї серії існують на папері з білим а таким жовтим клеєм.

До речі, назва "оконечні" є для цих марок зараз неактуальною, бо правдиво останнім, тобто оконечним випуском ЗУНР, є нововідкрита серія марок, про яку була мова в поперед. числі "Ми і Світ".

УКРАЇНСЬКІ НЕДЕРЖАВНІ ВИПУСКИ В 1955 р.

(Продовження з числа за лютий 1956)

18 листопада — КоДУС, Сарсель: Наддрукова серія марок і блок в 15ліття КоДУС, 6 куп'юр зуб.

15 грудня — УНРада, Мюнхен: Серія марок в 20-л. смерті І-го Презид. УНРеп. М. Грушевського, 4 куп'юри зуб. і нез., папір без і з водн. знаками.

Ю. Максимчук

МОННА ЛІЗА МОНАКА

Недарма кажуть, що для любови немає меж і перепон. Ми вже писали про заручини князя мініятурної держави Монако Райнера III із американською фільмовою зіркою Грейс Келлі.

Цією подією тепер цікавиться преса усього світу, бо в Монако ідуть жваві підготовання до весілля. Ця країна має усього 1,5 кв. кілометри і населення лише 21.000. Князь журиться, як йому прийняти гостей з усіх країн, адже до того усе його населення хоче бути гостем. Бажаючих бути гостями журналістів та кінооператорів зрослося так багато, що їх просто неможливо буде примістити на терені князівства.

Але вихід вже знайдено. Додатковими готелями будуть служити пароплави, якими припливуть запрошені на весілля. Місця на узбережжі Середземного моря вистачить.

19 квітня відбудеться весілля з дотриманням усіх традицій

минулих століть. І на відзначення цієї події князівство Монако випустило поштовий значок, який ми бачимо на фото.

Вперше американська фільмова зірка бачить себе на поштовому значку. Княгиню вже порівнюють з Монною Лізою. І справді, її врода не перечить цьому.

Цей значок продаватимуть лише один день — в день весілля князя. Тоді з Монако підуть десятки тисяч листів із цим значком, що буде з часом рідкісною цінністю для філателістів. А.

Народні приказки та прислів'я

ЛЮБОВ І КОХАННЯ

Любов — не пожежа, займається — не загасиш.

Любов, як перстень, не має кінця.

Різні по вдачі — міцні на любов.

Старої любови й іржа не їсть.

До любові небоги нема далекої дороги.

Нехай мене той голубить, а хто вірно мене любить.

Хто любить, той того і голубить.

Кого кохас, за тим і зігхає.

Коли любиш — люби дуже, а не любиш — не жартуй же!

Коли любиш — так женись, а не любиш — відступись!

Не допоможуть і чари, як хто кому не до парн.

Невесело в світі жити, як нема кого любити.

Їж з голоду, а люби змолоду.

Волос сивіє, а голова шаліє.

Не втаїться кохання, як у мішку шило.

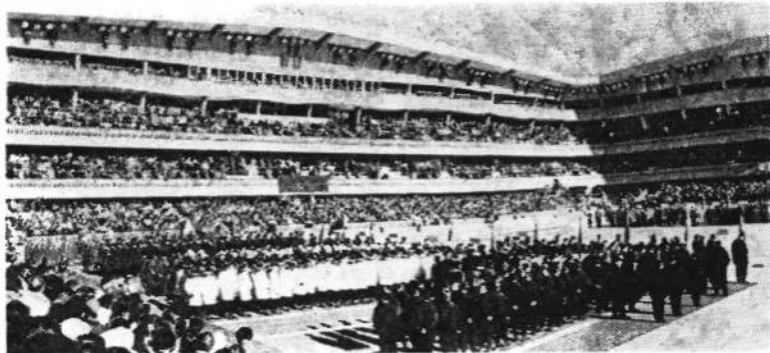
ЧОМУ СССР ПЕРЕМІГ У КОРТИНІ?

УІІ Зимова Олімпіяда, що відбулася в днях 26 січня до 5 лютого ц. р. в Кортіна д'Ампеццо (Італія) була великим тріумфом советських спортсменів. Сім золотих, дві срібні й чотири бронзові медалі, три олімпійські й два світові рекорди, а теж безконкурентне перше місце в загальному точкуванні — це факти, що говорять самі за себе. Їхній успіх ще тим замітніший, що в ділянці зимових спортивів большевики ще до недавня рахувалися новиками і що їхня участь в Ігрищах (до речі, перша в історії Зимових Олімпіяд) була насправді першим офіційним виступом на міжнародному полі.

Чому СССР переміг у Кортіні і яким обставинам завдячує свою перемогу, — на це питання й до сьогодні шукає відпо-

віди спортовий світ. На думку визначних західних експертів, свої осяги Совети завдячують трьом основним моментам: 1. професійності своїх змагунів, 2. новим методам тренінгу, 3. виховно-психологічному моментові.

Серед спортового загалу існує оправдане переконання, що советські змагуни — це професіонали. В СССР спортсвці є упривільюваною клясою, живуть тільки із спорту, отже не є вони аматорами. Чому їх допускається до участі в Олімпіадах, — це для нас зовсім незрозуміле. Советський професіоналізм різниться від західнього тільки тим, що він є чисто державним, тобто, всі атлети є платними невольниками держави і сліпим її політично-пропагандивним знаряддям. У них,

Фрагмент із відкриття Зимової Олімпіади в Кортіні

як і в усьому радянському суспільстві, захищено питоме почуття страху перед наслідками невдач.

За найновішою методикою, поодиноким змагунів тренується не всесторонньо, а спеціалізується в одному напрямку, даючи їм максимум теоретичного і практичного знання даної ділянки спорту.

Отже тайна советських успіхів лежить у вирощуванні односторонніх спортових механізмів, серед найкращих умо-

вин, шляхом майже неперевершеної кондиційної заправки під постійним наглядом фахових тренерів та через індоктринацію викалькуваної волі перемогти.

Свіжі ще лещетарські сліди советської перемоги в Кортіні повинні стати пересторогою для західного світу на майбутнє, щоб советський тріумф не повторився підчас наступної Олімпіади в Сьво Велі.

Роман Дублянця

ПРАКТИЧНІ ПОРАДИ

Якщо Ваша одяга запламиться бензиною, не гурбуйтеся! Досить виставити її на сонце чи покласти біля чогось гарячого, пляма зникне безслідно.

Щоб відновити Ваш здеформований пультер (свєтер) чи плетєну суконку, розпростріть її над широкою посудиною, що в ній кипить вода, опісля висушіть на чомусь рівному. Це також практичний спосіб прасувати краватки.

Щоб випрасувати видуті (буфясті) рукави блюзочки, найкраще вкласти до середини теплу електричну жарівку і розтягнути на ній тканину.

ЩОБ ЦВІТИ НЕ ШВИДКО В'ЯЛИ

Зрізуйте їх під вечір, а не вранці. Вкладайте до теплової води (температура людського тіла), бо рослина втягає в себе швидше теплу воду, як холодну.

ЇДЖТЕ ВРАНЦІ МІД!

Мід втворює енергію в організмі, отже їдьте його вранці, перед працею. Додавайте дещо меду до кави або мастить ним хліб.

Якщо ваша дитина не має вранці апетиту, щоб з'їсти яйце, зробіть так: Збийте яйце, додайте до нього склянку молока, все посолодіть двома ложками меду і виллїть на кашку! Дитина з'їсть це з приємністю.

Кладіть завжди на стіл до сніданку посудину з медом. Побачите, що ваша родина звикне його їсти.

КНИЖКИ, ЩО ЇХ МОЖЕТЕ В НАС ЗАМОВИТИ:

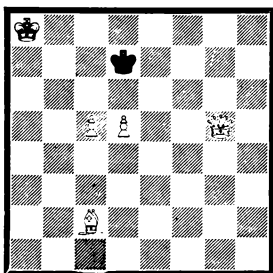
Л. Коваленко: В часі і просторі, п'єси	— — — —	2.00 дол.
Улас Самчук: Волинь	— — — —	2.75 дол.
Федір Одрач: В дорозі	— — — —	1.50 дол.
М. Точило: Бомби на весело, гум. фейлетони	— — — —	1.00 дол.
Р. Гуйральдес: Дон Сегундо Сомбра	— — — —	2.00 дол.
Комплет дотеперішніх чисел "Ми і Світ"	— — — —	6.00 дол.

Задача ч. 8

А. Г. Корріас

"Гуд Компаніон Фоулдер" 1917

Мат у двох ходах

Розв'язання задачі ч. 6: Да4—д7!

Правильні розв'язання надіслали: 1. Касіянчук і Б. С., США; Д. Кулик, Канада; Д. Хромьяк, Франція.

Партія ч. 8

Гетеборг 1955

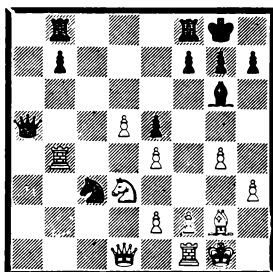
Дебют Реті

Білі: О. Панно, Аргентина

Чорні: Б. Спасский, СССР

1. Кф3 Кф6 2. г3 ц5 3. Бг2 Кц6 4. ц4 е5 (Думаю, що краще було 4... е6 або г6) 5. Кц3 Бе7 6. 0-0 0-0 7. д3 д6 8. В61 В68 9. а3 а6 10. Ке1 (Коли 10. 64, то чорні дістали б не погану гру, напр., 10... цх64 11. ах64 65! На

10... Бд7 білі хотіли відповісти 11. Кц2) 10... Бг4 11. 64 цх64 12. ах64 д5 13. 65 ах65 14. цхд5 Кд4 15. г3 Бг5 (Спокусливе 15... 64 і 16. гхг4 бхц3 17. е3 ц2 18. Кхц2 Кхц2 19. Дхц2 давало білим кращу позицію) 16. г4 64 (По 16... Бг6 17. Кх65 і 18. Бд2 у білих позиційна перевага) 17. Ке4 Кхе4? (Треба було 17... Бг6 і коли 18. Кхф6†, то 18... гхф6 19. Бд2 К65! 20. Бх64 Бх64 21. Вх64 Кц3 22. Дд2 Кхд5 23. В65 Кф4 і чорні мають рівну гру) 18. дхе4 Бг6 19. Бд2 К65 20. Бх64 Бх64 21. Вх64 Да5 22. Кд3 Кц3

23. Дд2 (Тільки так. Якщо 23... Кхе4, то 24. Д62 Дхд5 25. Вхе4 Бхе4 26. К64) 23... Вфц8 24. Д62 ф6 25. Ва1 Дц7 (На 25... Дд8 наступило 6 26. Вц1) 26. Ва7 Дд8 27. В6х67 Кхе 4 28. Кхе5! фхе5 29. Бхе4 Бхе4 30. Вхг7† Крг8 31. Вхг7† Крг8 (31... Бхг7 32. Дхе5† приводило до мата) 32. Вг8†! Крхг8 33. Дхе5† і чорні піддалися. (Зауваження О. Панно).

Шахове листування адресувати:

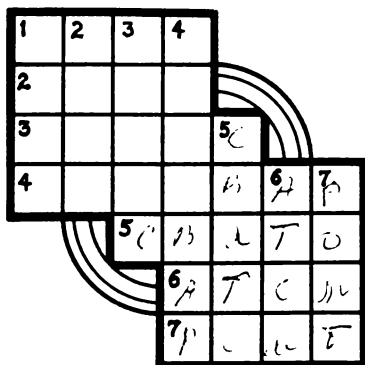
Е. Onyschuk,

1 Bryant Ave., Toronto 13, Ont., Canada

МАГІЧНА ФІГУРА

склав д-р К.

Вписати в фігуру сім слів, що при поземному й доземному читанні мають однакове значення: 1. святковий чолові-

чий одяг, 2. старе знакове письмо, головю в старинних германців, 3. оголошення, 4. метал, з якого виробляють фарбу, 5.

врочистий день, 6. популярний сьогодні термін у фізиці, 7. геометрична фігура.

ШИФРОВАНА ЗАГАДКА

7-9-12-17 23-24-4-3 — ім'я і прізвище письменника і публіциста, що згинув в рядах УПА,
2-14-18-19-8-15 — архитвір,
5-6-11 — накриття,
21-22-13 — сільсько-господарський прилад,
27-28-25 — твір Миколи Гоголя,
29-10-20 — наприскова купіль,
16-1 — ініціали визначного франц. письменника - натураліста,
26 — приголосний звук.

Вставивши відповідні букви на місце чисел, одержимо слова поданого значення, а заступлені буквами числа, впорядковані від 1 до 29, дадуть додаткову розв'язку — нім. приповідку.

ЛИСТ — СВИДОК ДАВНЬОЇ ТРАГЕДІЇ

Море викинуло на побережжя Ямайки пляшку з пожовклим листом такого змісту:

"Липень, 1750. "Фрер-де-ля-Кот" (назва корабля) загорівся на повному Атлантику. Даремні сподівання залоги, за винятком тих 12, що знайшли місце в рятунковому човні. Моя нещасна доля хотіла, щоб я знайшовся між нещасливими, і наша смерть вже неминуча.

До моєї матері Єлисавети в Лондондеррі, — не плачте за мною. До мого батька о. Томса Дридена, — заопікуйтеся моєю матір'ю і малими сестрами.

Переді мною одна розпука. Відважні сталися трусами і повітря сповнене голосін'ям, наче б це були діти. Потвори глибини ждуть тих, хто кинувся плісти. Ми віддалені на сотні миль від усіх берегів. Мій командант безуспішно намагається завести лад.

Я очікую смерті мовчазно. Хай небо надгородить того, хто знайде цього листа. Ласкаво передайте його до..."

Тут вриваються пожовклі рядки. Авторів залишилося, мабуть лиш стільки часу, щоб вкласти листа в пляшку і кинути в море.

ЕЛЕГАНТНІ СОРОЧКИ

білі, кольорові, спортові,

ПІЖАМИ, ПІДШТАНЦІ. КРАВАТКИ

і навіть спинки.

марки

John Forsyth Limited

Kitchener, Ont.

найкращої якості і форми

дістанете

у повному виборі

в українській галантерійній фірмі

Е. ДУМИН С-КА

552 КВІН ВУЛ., ТОРОНТО, ОНТ.

Фірма "ДУМИН КО." відома якістю своїх товарів та солідністю ще з України!

Вже вийшла з друку у Видавництві "Ми і Світ"

збірка п'єс Л. Коваленко

"В ЧАСІ І ПРОСТОРИ"

216 стор. друку, двокольорова обкладинка, ілюстрації в тексті

Ціна: 2 долари

Г'єси Л. Коваленко читається легко й цікаво, як найкращий роман!

Видавництво "Ми і Світ" випустило це єдине досі на еміграції поважніше видання нових драматичних творів, маючи на увазі виховну вагу і потребу театру й театр. літератури.

Чекаємо від громадянства, зокрема від читачів "Ми і Світ", широкої підтримки і замовлень, тим більше, що це наше перше книжкове видання, за яким, надіємось, придуть інші.

Пам'ятайте, що "Ми і Світ" видає добрі речі і добре!

ЕЛЕКТРИЧНІ Й ГАЗОВІ КУХНІ МАРКИ "MOFFAT",
РЕФРІДЖЕРЕЙТОРИ "CROSLY SHELVAOR", ТЕЛЕВІЗИІ,
ПРАЛЬНІ МАШИНИ, ВІДКУРЮВАЧІ, ХАТНЄ УМЕБЛЮВАН-
НЯ, ПІЯНА, АКОРДЕОНИ і т. д.

купите

добре, дешево і на найкорисніших умовах

в українській відомій фірмі

G. LUKES FURNITURE - ELECTRIC

797 - 9 DUNDAS STREET WEST, TORONTO

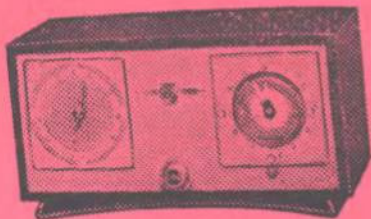
Office EM. 8-9228

ALPHA FURNITURE CO.

735 Queen St. W., Toronto, Ont.

Tel. EM-3 9637.

МАЄ
НАЙБІЛЬШИЙ ВИБІР
РАДІЄВИХ І ТЕЛЕВІЗІЙНИХ
АПАРАТІВ

НАЙВІДОМІШОЇ
СВІТОВОЇ ФІРМИ

PHILIPS

Channelock TV

Choose your channel... see
picture-perfect TV *automatically!*

